

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 1 Οκτωβρίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 147—44

ΨΥΧΗ...ΣΤΟ ΦΩΣ!

Έγινε φως! κατάχλωμο
Της Βηθλεέμ τ' άστέρι
Άργοδιαβαίνει μυστικά,
Συγοπατάει και φέρει

Τό φως, όπου στη λάμπη του,
Στη χρυσοφαντασιά του,
Άκολουθούν Μάγοι τρανοί,
Οί Μάγοι του Θανάτου!...

Ψυχή σαν τέτοιο σκίτημα
Σάν τέτοια γεννητούρια,
Πού φέρ' ή νύκλαστη ζωή
Ή χτίση ή καινούρια

Τόνισα γ'ώ! κι' άλήθην
Ή αλώνια προφητεία
Κι' αίματομένη ή Ραχήλ
Πλέει στην άμαρτία...

Ψυχή τ'ό δρόμο άλλαξε
Και πάρεμ' όπου πάγει
Κι' έμ'ε τ'ό φως τ' άληθινό
Και νά γενούμε Μάγοι!

Σπέτσα: *Αγγ. Έσπερινός

* * * Η έννοια των προκλήπων δεν αποκλείει την άξια άλλ' ούτε και την προϋπόθεση.

La Bruyère

* * * Είς μερικούς ή άλαζονεία επέχει τόπον μεγαλειού ή άπανθρωπία, σταθερότητα και έ βάλος, εύφρατα.

* * * Όσοι περισσότερο τό πνεύμα αναπτύσσεται τόσον εδρίσκει τις έτι υπάρχον περισσότεροι άνθρωποι πρωτότυποι. Οί κοινοί άνθρωποι δεν εδρίσκουν διαφοράν μεταξύ των ανθρώπων.

Pascal

Ό πτασματοδίκης άνακαλών τον κατηγορούμενον του λέγει: έτι είνε ένας φαυλόδικος.

— Κύριε, του άπαντά ή κατηγορούμενος, δεν είμαι έμμος τόσον φαυλόδικος όσον ή έξοχότες σας— έδώ ή κατηγορούμενος εσταμάτησεν, άλλ' επί τέλους έπρόσθεσε—μέ νομίζει έτι είμαι.

— Βύλε τάς φράσεις σου σιμώτερα, είπεν ή δικαστής έπρόβχων.

Αί μωρόσφοι έρωταποκρίσεις:
— Τι άρνιά τρώμε περισσότερο, μαύρα ή άσπρα;
— Άσπρα. Διότι τά άσπρα είνε τά περισσότερα.

Ό μικρέμπορος, υπέκων εις την υποχρεωτικότητα του περιουδόντος έμπορικού πράκτορος πείθει τά τέλος νά καθήση νά έξή τά δελτία του.

Ό έμπορικός πράκτωρ εξάγει από ένα κοινόν σάκκον καταπληκτικήν ποσότητα έκλεκτών δειγμάτων.

— Δοιπόν, είπεν ή μικρέμπορος προσήκως όταν ή σάκκος άβιασε έλος, διά την ώρα ένα μόνον χρειάζομαι.

— Εξήχη τό σημειωματάριον.

— Εύχαριστώ, κύριε, παρετήρησεν ή πράκτωρ. άνοχών μίαν νέαν παρτίδα εις τό βιβλιάριον. Και τί είνε αυτό που χρειάζεσθε;

— Α! ύπηρεξεν ή άπάντησις, χρειάζομαι νά έθώ πώς θά τά συμμαζέψετε πάλι. όλα αυτά τά δειγματα μέσα είνε αυτό τό τόσο βά σάκκος

Η ΘΕΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΟΦΕΙΣ

Είς Κρήτην, εις τό περίφημον άνάκτορον του Μίνως άνεκαλύφθη τελευταίον τό επιβλητικόν και μεγαλοπρεπές άγαλμα μιάς θεάς έστεμμένης μέ τιάραν, τριγύρω της οποίας περιέλισσεται μέγας όφις. Οί όφθαλμοί και τά βλέφαρα της θεάς είνε μαύρα, και περί αυτήν συσπειρόνται τρεις πράσινοι κατάστικτοι όφεις. Είς την δεξίαν χείρα κρατεί την κεφαλήν του ενός τούτων, και εις την άριστεράν την ούραν. Οί δύο άλλοι είνε περί τά ίσχία της, ή εις περιών από την ποδιάν της, είτα άνερχόμενος και περιβάλλον τον τράχηλόν της και συσπειρούμενος περί τό δεξιόν της ώτός, ένφ ή άλλος περβ άνωθεν του άριστερού της ώτός και συσπειρούται περί την τιάραν έως ου ή κεφαλή του έπιστέφει τό λαμπρόν διαδήμα. Η τιάρα είνε πορφυρά και έχει λευκήν παραφήν.

Αυτό τό άγαλμα παριστά μίαν από τάς πανάρχαιας θεότητας της Κρητικής μυθολογίας.

Η Άγγλική Κυβέρνησις έχει τάς περισσότεράς γυναίκας υπαλλήλους από πέν άλλο έθνος.

Ο ΙΒΑΝ ΙΒΑΝΛΙΕΦ

Σημναλ της συγχρόνου Ρωσίας

Ήμερα νω του Ιουλίου του έτους 1864, υπό όρίζοντα νεφελοσκεπή, δι' ου αί ήλια και άκτίνες εξέπεμπον ξυθράς τινας λάμπεις, μακρά σειρά δεσμοτών, άνδρών, γυναικών και παιδιών, βραδεί βήματι, διήρχοντο τό έδον πεδίον, όπερ από του δεξιού βραχίονος του Όβιος εκτείνεται μέχρι του κρασπέδου των Σαϊάνων εν Σιβηρία, τη άπαισία εκείνη Σιβηρία, ήτις τόσας έσπάραξε μητρικάς καρδιάς ύπηρετούσα την εκδίκησιν των Τσάρων, και εν τοίς στέγνοις αυτοίς περιλαβούσα τόσα θύματα, όσα δεν έπεσαν εις πολλά πεδία μάχης.

Τόν χειμώνα, ή χώρα αυτή παρίστοι φοικαλέας άχανείς έρημους υπό πεπηγόντων έλών δεσποαμένες, έφ' ών ή χιών πίπτει άφθονος επί ολοκλήρους ήμέρας, και σιγή άπόλυτος παταχού επικρατεί, διακοπτομένη υπό των άπαισιών κρωγμών των κατά μυριάδας ίπταμένων πτωματοθρέπτων όρνέων. Τό θέρος τό έδαφος είνε ξηρόν, άδχμηρόν, άχρόν, στείρον, σπανιώτατα καχεκτικόθ θάμνου άπαντώντος ή λειχήνος, του μόνου τζηρους φυτείας, όπερ παρατηρείται κατά τά άξένα εκείνα πεδία. Ό οδοιπόρος βαδίζει μίλλια δλόκληρα μάτην ζητών νά εθρη σταγόνα ύδατος προς άναψυχήν του λάρυγγος αυτού.

Πεζοί και έφιπποι στρατιώται, τό πλείστον κοζάκοι, τό πιστόν τουτο σώμα των Τσάρων, συνώδεον τους δεσμοτίας, οίνες ίσχροί, πελιδνοί, άνυπόδητοι, καταβεβλημένοι, προηγούντο κατά μήκος της θλιβεράς άτραπού.

Η ρωσική άστυνομία είχεν άνακαλύψει, ή ενόμισεν ότι άνεκάλυψεν, όλίγας ήμέρας προδ της τρομεράς ταύτης έξόδου μίαν εκ των τόσων συνωμοσιών, αιτινες έτάραξαν τους ύπνους Αλεξάνδρου του Β' και έπειδή ή έλαχίστη ύπόνοια ήρχαι έπως έμπέση τις εις τους γαμφοδύ όνους αυτης, συνέλαβε λοιπόν τότε άνεν σπουδαίας ένοχής και δυστυχ ή τινα μικρά παιδιά και γυναίκας.

Ό Μηδεμισμός εσέτι δεν είχε προβάλη την Μεδούσιον κεφαλήν αυτού.

Οί στρατιώται διά μαστίγων και άκοντίων όπλισμένοι παρούμενον κενώντες ή μαστιγούντες τους βραδυπόρους και τους ύνοι έξηνητλημένοι εκ του καμάτου έμενον βήματά τινα όπίσω.

Γυναίκες και παιδιά ήσαν προσοδεδεμένοι εις τά έφίππια των ίππων συρόμενοι άνηλεώς.

Η επί πολλάς ήμέρας παρατεινομένη αυτή πορεία έπήνεγκε τον θάνατον εις τους άσθενεστερους των άνυχών τούτων, των φαντασθέντων ήμέρας έλευθερίας διά την πατρίδα των.

Τινές έτελεύτησαν υπό δίψης, έτεροι έπεσον μεταξύ των στελετών, έξηνητλημένοι εκ των ταλαιπωριών έπιμόχθον πορείας και αγωνιώντες, τά δέ πτώματα αυτών έμενον ίσως εκεί, προσδοκόντα μετά του χειμώνος την επάνοδον των λύκων, ένα σπαράξασι τάς ύπολειπομένας αυτών σάρκας.

Εν ώρα θερους, ύπως εύρη τις εις τάς έρημους εκείνας και άκαλλιογήτους πεδιάδας πηγήν τινα ύδατος, δέον νά προβή μέγχοι των ύπνορειών των όρέων Σαϊάνσκι. Εκεί οεί ο Τόμ, μέγας όμόροτος τψ Όβεί διαρχόμενος διά της πόλεως Τόμοκν πριν ή εκβλή εις μίαν των μεγάλων άστηριών της βορρικής δεξιαμένης. Ένταύθα τό ύδωρ είνε

άφθονον, ή στέπη ήτιον άδχμηρά, ή θερμοκρασία άνεκτή.

Πρός την νύκτα, ή συνοδία άφίκετο εις την μικράν κόμην Σαβαδέρο, τριάκοντα περίπου βέροστια απέχουσαν της Τόμοκν.

Εν τψ σημείω τούτω ή όδός άπτεται του ρου του Τόμ. Η πρώτη κίνησις, ήν θά έποιούν οί δεσμοτίαι θά ήτο νά ριφθώσιν εις τά ύδατα του ποταμού, άλλ' οί φρουροί άπηγόρευσαν αυτοίς τουτο έλαβον δέ ένοπλον στάσιν νά κωλύσουσιν αυτούς, άν τυχόν παρβάνον την διαταγήν. καθότι του ρεύματος του ποταμού Τόμ έντος λίαν όρημικού, ήδύναντο τινές άπηλιτισμένοι νά έπωφεληθώσιν τουτου και νά τραπώσιν εις φυγήν, άγόμενοι υπό της όρημής αυτού, δι' ή έλήφθησαν τ' άσστηρότερα μέτρα έπαρρηνήσεως.

Αλλ' οί άθλιοι απέδησον της δίψης και διά παρακατιών κρωγμών έξήτηον:

— Νερό! νερό
— Καί μεις διψούμε— άπεκρίνοντο οί στρατιώται— άλλά τι νά κάνωμε; μ' αυτό την περνούμε.

Και έδεικνον τοίς δεσμοτίαις τάς πλάκας αυτών πλήρεις ρακίου, έξ ου, προς έμπαιγμόν έξορφων προ των όμμάτων των.

Της νυκτός ήδη προβάσης, ή όμάς των δεσμοτών περιεζώσθη διά διπλής ζώνης και άνά δέκα δεθέντες διά σχοιόν προσοδεμένοι εις τον λαϊμόν εκάστου, ώδηγήθηθησαν εις τον ποταμόν προς κατάσβεσιν της δίψης των.

Τη επαύριον άμα τη ήψ, μετά τινων ώροών άνάπανσιν, ή συνοδεία των δεσμοτών και των κοζάκων στρατιωτών επανέλαβε την πορείαν διά τά μεταλλεία της Τόμοκν, καταλείπουσα όπισθεν είκοσιν έτι νεκρούς και έτοιμοθανάτους, άτάφους, των φρουρών μη έχόντων καθήκοντα νεκροθαπτόν.

Ό Ιβάν Ιβάνλιεφ, εις των διακοσιών δεσμοτών, ήν ώραος ξανθός είκοσιετραετής νεανίας, υίός πλουσίας γαιοτήμονος του Καλιβάν.

Νύκτα τινά κατώρθωσε νά διαλάθη την επαγούνησιν των φρουρών και νά έξέλθη των μεταλλείων.

Μόλις άνεκτίησαστο την έλευθερίαν και ως άπελπις ήρξαστο φεύγων εκ της έπαράτου εκείνης γης, ήτις άναπαρίστατο αυτψ όσονει νεκροταφείον, άλλά μόλις παρήλθεν ώρα από της άποδράσεως αυτού και από ρυτήρου ήλασαν κατόπισ του όκνυπόδων ίππων έπιβάτες οί Κοζάκοι. Αφικόμενος όμως ή Ιβάνλιεφ παρδ τον ποταμόν Τόμ, έξορίφθη παραρημα εν αυτψ και άφέθη άγόμενος υπό του ρεύματος. Οί Κοζάκοι άπολέσαν

τες τά ίχνη αυτού επανήλθον άπρακτοι, ή δέ νεανίας ήδυνήθη νά εξακολουθήση την όδννηράν πορείαν του και άφίκετο εν Καλιβάν σώος και άβλαβής εις τάς μητρικάς άγκάλας.

Η μήτηρ αυτού Άννα, εβδομηκονταέτις, εκρουπεν αυτόν επί πολλάς ήμέρας εν τινι κρύπτη της οικίας, εξακολουθούσα νά φαίνεται κατατεθλιμμένη και άπελπις επί τη άπωλεία του μόνου προσφιλοϋς υιού, ου άπεσευρήθη εν τψ οδδψ του τάφου.

Αλλ' ή άστυνομία πληροφορηθείσα περί της φυγής του Ιβάν δεν έξβράδυνε νά μαντεύση τό κρυφύγετον του νεαρού ριζοσπάστου και νύκτα τινά έξ άπροόπτου, εκρουσε την θύραν της γραίας χήρας.

Η Άννα ένδακρος και άπελπις ύπεδέχθη τον άστυνόμον, ύποκρονομένη ότι ουδέν γνώσκει. Ερευνηθείσης της οικίας καθ' όλα τά σημεία ουδέν ίχνος ευρέθη προδίδον την παρουσίαν του Ιβάν.

— Καί όμως, είπεν ή άστυνόμος, ου Άννα είξεύσεις ποδ είνε κρυμμένος ή υίός σου.

— Δεν είξεύω, ή άτυχής!... Άμποτε νά τό ήξευρα, θά έπήγαγα τουλάχιστον νά έβλεπα τό παιδί μου, τη μόνη έλπίδα και παρηγορία μου εις τον κόσμον τουτον! Άχ, Θεέ μου!

— Ψεύδεσαι, Άννα Ιβάνλιεφ.

— Δεν είξεύω, οās λέγω!

— Ψεύδεσαι, έντονώτερον, είπεν ή άλλος. Λέγε μου ποδ είνε ή υίός σου; ποδ τον έχεις κρύψει;

Η γραία άπεκρίνατο δι' άνάρθρου στεναγμού.

— Καλά! επανέλαβεν ή πιστός του Τσάρου ύπηρετής. Έχεις πέντε λεπτόν καιρόν νά σκεφθής άν σε συμφορη καλλίτερα νά σιωπής ή νά είπης την άλήθειαν.

Ταύτα λέγων έξήγαγε τό ώρολόγιον.

Παρήλθον ήδη τά πέντε λεπτά, άλλ' ή γραία διατελεί άφρονος και εν τή αυτη σιάσει.

— Δοιπόν άπεφάσισης, ναι ή όχι, νά όμιλήσης;

— Έπαναλαμβάνω ό,τι είπα, δεν είξεύω τίποτε.

— Ημπορείς νά όρκισθής;

— Είς την ιεράν κεφαλήν του λευκού Τσάρου!

— Έτσι! άνέκραξεν ή άνθρωπος της άστυνομίας. Καλά. Τό κνοντ έδώ! Τόρα θά ιδωμεν άν όμιλήσης!

Η διά του κνοντ τιμωρία δεν είχεν άκόμη καταρρηθή εν Ρωσία κατά την εποχήν εκείνην.

Τό κνοντ συνίσταται υπό τινων δερματι-

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΟ „Α.Ο.Δ.Ο.“

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΟΓΟΛ

Ο ΤΑΡΑΣΙΟΣ ΒΟΥΛΒΑΣ

|| Η ||

ΟΙ ΚΟΖΑΚΟΙ

Και μία σειρά διηγήσεων από

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΖΟΥΓΓΛΑΣ

ΤΟΥ ΡΟΥΔΥΑΡ ΚΙΠΛΙΝ

νων μαστιγίων, εν τη ακρα των οποίων προσαρμόζονται σιδηρά τινα συνεστραμμένα κέντρα, άτινα εισερχόμενα εν τη σαρκί συντελοῦσιν όπως άμέσως τό αίμα εκπηδήσῃ, πλείστα δέ άσθενή όντα μή δύναμενα ν' άντιστώσιν εις την δι' αυτού τιμωρίαν εβρον τον θάνατον.

— Τό κνούτ! έντρομος άνέκραξεν ή γραία.

— Ναι, ναι, τό κνούτ έωσοῦ όμιλήσης.

Στρατιώτης εις, όστις έφερε μεθ' έαυτού τό φρικάλιον τούτο κνούτ και ποτε θανάσιμον όργανον, ήλθε παρα τη Άννη Ιβάνιεφ, ήτις συνελθόντες, ερριφθή επί των γονάτων εις τό έδαφος, έδεδθη τάς χείρας όπισθεν, άπεξεδυθή τους ώμους και εις τό ύψος του τραχήλου ήσθάνθη την παγεράν αιχμήν ξίφους.

Εάν ήγειρε την κεφαλήν υπό τό έλαφρότερον μάστιγα πλήγμα του κνούτ θ' άλήθη πάραυτα την ήλικουμένην αιχμήν του σιδήρου.

— Έμπρός!

Άλλά ποίν ή ό στρατιώτης λάβη καιρόν και κατενέγκη τό προδιον πλήγμα, σιβαρά χείρ άπέσπασε της χειρός αυτού τό κνούτ.

Ο άστυνόμος άφηκε κραυγήν άγρίας χαράς.

Ο Ιβάν Ιβάνιεφ, όστις εκ του κρυοφυγέτου αυτού ελγεν άκούσει της τρομεράς διαλέξεως, ήλθεν αυτός ούτος και παρεδόθη εις την έξουσίαν, όπως σώση την μητέρα αυτού.

(Μετάφρασις) I. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ καθηγητής.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΡΡΙΑΣ
 Η
 ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
 ΤΟΥ 1770 /
 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
 ΥΠΟ
 ΓΑΣΠΑΡ ΔΕ ΛΑΣΤΙΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατόπιν εισήλθε και ό Κωνσταντίνος, τον όποιον λαμβάνει εκ της χειρός ή Άννικα και άπειρομένη προς την μητέρα της:

— Ίδού, μαμά μου, και ό σύζυγός μου, έλπίζω ότι θα τον αγαπήσης, όσον με αγαπάς.

Ο Κωνσταντίνος ήσπασθη την χείρα της κ. Τοπανιάν ήτις και αυτή άπέθεσεν υϊκόν άσπασμόν επί του μετώπου του μέλλοντος γαμβρού της.

Δυνάμεθα εκ των λεγομένων της προφού να εικάσωμεν, ότι ό αξιωματικός ό παραλαβών τό βρέφος, μή δυνθεις να τό παραδώσῃ εις την μητέρα του, ειπε διότι οι ναύται δεν τό έδέχθησαν, ειπε διότι ή λέμβος ειχεν ήδη απομακρυνθή της άκτής, τό έγκατέλειπεν εις την παραλίαν άγνωσθ και αυτός τί να κάμη κατά την στιγμήν εκείνην, ότε εύτυχώς διήλθεν εκειθεν ό γέρον Δωριδής.

Η οικογένεια Τοπανιάν ήτο μία εκ των διασημοτέρων και πλουσιωτέρων της Άρμενίας. Ευκόλως συνονήθησαν οι γονεις άμφοτέρων, άπετέλεσαν μιαν οικογένειαν και ούτω μετά ένα μήνα ό ίερός δεσμός του γάμου συνέδεσε τάς δύο νεαράς καρδιάς και, συνείργε τάς σχέσεις αυτών.

Ο Κωνσταντίνος και ή Άννικα διήγον ζωην εύδαίμονα, νέοι, πλούσιοι, έχοντες λαμπράν κοινωνικήν θέσιν· ό Κωνσταντίνος έπέδθη εις τραπεζιακάς έργασίας, διότι ό πνευρός του μή δύναμενος πλέον να έργασθη άνέθεσεν εις αυτόν την διευθυνσιν της περιουσίας του και των υποθέσεων του. Φίληρος και τίμιος, μετά δύο έτη διεκρίθη μεταξύ των μεγαλητέρων κεφαλαίουών μετέβη γάρον των εργασιών του μετά της Άννίκας εις Βιέννην, εις Παρισίους, εις Λονδίον, και παντού έγένητο δεκτός μεθ' ύπολήφειως και σεβασμού, συνήψε πολλάς γνωριμίας δυναμένας να τον ώφελήσωσι παντοειδώς. Η εύτυχία όμως αυτή επέρωτο ταχύως να μεταβληθή εις πικράν δοκιμασίαν. Ο πατήρ του και ή μητήρ του άπέθανον σχεδόν ταυτοχρόνως, αλλά ή επιστροφή εις της συμφοράς ύπήρξεν ή άπόλυσις της προσφιλέτης του Άννίκας εις φθίνουσα από της γεννήσεως του Τιμοθέου των, παρέδωκε μετ' ολίγους μήνας τό πνεύμα τῷ Κυρίῳ, εις τάς άγκάλας του. Η θλίψις του και ή απελπισία του τον έκαμαν να παραμελήσῃ τά συμφέροντά του, πλείστον των έμπιστευθέντων τά κεφάλαιά των εις αυτόν τά άπέσυρον, οι πλείστα του ολίγον κατ' ολίγον τον εγκατέλειψαν, καταχρήσεις των υπαλλήλων του, ζημίαι έπέβησαν ως εκ της άδρανείας του, ταύτα πάντα έπέφερον καταστροφήν εις την περιουσίαν του. Έκλειεν άδιακόπως, ως σια έκ του τάφου έξελθούσα περιεφέρετο τήδε κάκιστε θρηνην και επικαλούμενος την Άννικάν του. Εις μάτην οι συγγενείς του έζήτουν, να τον επαναφέρωσιν εις έαυτόν και συνεννοηθέντες ανέλαβον την διευθυνσιν και εκκαθάρισιν των έπιχειρή-

σεων του και κατόρθωσαν να διασωθῇ μέχρι μέρος της περιουσίας του, την όποιαν έξησφάλισαν προς όφελος του υιού του Τιμοθέου.

Ο γέρονός ό διαμάχων τά πάντα κατηύνασε και την παραφοράν του Κωνσταντίνου και όταν ή κουσε διά πρώτην φοράν από τό στόμα του υιού του την ήλικιάν λέξιν «πατέρα», εκίριπτες και τά σπλάγγνα του διατάραχθησαν, εκλαψε άκραυά δγ: πλέον πικρά, αλλά τερπνά και παρήγορα. Ένηγχάλισθη τό τέκνον του, συνήλθεν εις έαυτόν και κατερίστω εις την ανατροφήν του υιού του.

Οι διάδοχοι του Μεγάλου Πέτρου, του μεγαλειπρόλου και αναμορφωτού της άπειράντου ρωσικής αυτοκρατορίας, έφορούμενοι υπό των αυτών αίσθημάτων και των αυτών κατακρητικών σχεδίων ύφ' όν και ό ίδρυτής αυτής, δεν έπαισαν ποῦ να καταπολεμούν και να υποσκάπτουν τό μουσουλμανικόν κράτος, ακολουθούντες κατά γραμίμα της διαθήκης εκείνου τά παραγγέλματα και έχοντες πάντοτε τά βλέμματα προσηλωμένα επί της πόλεως του Κωνσταντίνου. Κατά την εποχήν εκείνην επί του θρόνου εκείνου εκήθητο ή Αικατερίνη, και ή Κυβέρνησις της άνανώσασα τον κατά της Τουρκίας άγώνα, υπεκίνησε επαναστάσεις και περιπλοκάς εις διαφόρους επαρχίας ίνα περισπῇ την προσοχήν του έθνος της και διαισθῇ τάς δυνάμεις αυτού. Είπε δε οίτις επί των έλληνικών επαρχιών, πλήθος υποκινητών οίτινες ένέσπειραν τό πνεύμα της άναρσίας και της έλευθερίας.

Ο Ρώσος εν Κωνσταντινουπόλει: προσθευτής, τοιαύτας έγων όδηγίας από την Κυβέρνησιν του, έζήτησε πανταχού άνδρας ίκανούς να περιέλθωσι την Πελοπόννησον και την Ήπειρον. Γνωρίζων δε τον Κωνσταντίνον Δωριδην, άπεστῆ προς αυτόν ποδός εύρεσιν άνδρών ίκανών διά τοιούτον έπιχειρήμα. Τῷ παρεστῆσε και τον έβεβαίωσεν ότι ό Τάσος ειχεν άποσταν μόλις εξεγερόθ ή λαός να επιβίβασῃ έκάτον χιλιάδας στρατού διά να υποστηρίξῃ την ανεξαρτησίαν του τόπου.

Η ήμισέληνος δεν πρέπει πλέον, κύριε Δωριδή να πιέξῃ την άνθρωπότητα· ποίπει οι λαοι οι στενάχοντες υπό τον ζυγόν αυτης ν' ανακτήσωσι την φυσικήν αυτών έλευθερίαν και ή σταυρός να ύψωθῇ πάλιν επί των ιερών ήμων ναών.

Είνε δίκαιον και νόμιμον έξοργίστα. ό λαός συναισθάνεται την άβλιαν του κατάστασιν και σφαιράζει υπό την πέτραν του τυράννου, αλλά στερείται άρρηκώς, χρημάτων, όπλων.

Περί των χρημάτων και των όπλων, κύριε Δωριδή, δεν πρέπει να γίνεται λόγος. Η Άνασσά μου έχει άπόφασιν να χορηγήσῃ και χρήματα και ήπλα άμα διοργανωθῇ ή εξέγερσις και ν' αποδιβάσῃ στρατόν ίκανόν ν' αντιμετώπισῃ τάς όρδὰς του ρωσικού έθνος της άνθρωπότητος και ίδίως ήμων των χριστιανών. Τό σπουδιώτερον εινε να εύρεθῇ άρρηκός και ό λαός να αναλάβῃ πρώτος τά όπλα.

Διά να ενεργηθῶσι πάντα ταύτα, έξοργίστα, άπαιτούνται άνδρες και χρόνος πολύς.

Διά τούτο, κύριε Δωριδή, σε προσεκάλεσα. Ημείς κατ' αυτην την ώραν συνομοτούμεν και ανταλλάσσομεν τάς σχέσεις μας. Οίλομεν άνδρας, πρέπει να παρηγόσωμεν να τους εύρωμεν, και έπειδή αναγνωρίζω εις υμῶς και πατριωτισμόν και ίκανότητα και ότι δύνασθε να επιβληθῆτε εν καιρῷ τῷ δέοντι διά της κοινωνικής σας θέσεως, εις σας τό πρώτον άποτεινομαι, ζητώ, τάς συμβουλὰς σας και την ενεργίαν σας.

Δεν είμαι ίκανός, έξοργίστα, να δώσω εις υμῶς συμβουλὰς, άλλ' επειδή εύρεσθηθήτε ν' αποταλήτε προς εμέ, ή μοι έπιτρέψητε να σας ζητήσω αναβολήν ολίγων ήμερών διά να σκεφθῶ την ύπόθεσιν και δυνθῶ εν γνώσει των πραγμάτων να σας άπαντήσω καταλήλως.

Α! ως προς τούτο, κύριε, δύνασθε εν άνέσει να σκεφθῆτε και μόλιστα να συζητήσετε την ύπόθεσιν μετ' άλλων πατριωτών σας φηγομένων υπό του αυτού πόθου της ανεξαρτησίας. Εγώ θα περιμένω, και βεβαίωθῆτε, κύριε, ότι ή Άνασσά μου τοιαύτας ύπηρεσίας τάς άνταμείβει γενναίως.

Σε άπομαρτυρώ, κύριε Πρέσβυ, έλπίζω έντος ολίγου να σας δώσω άπάντησιν εύδρεστον.

Ο Κωνσταντίνος έμεινε έμβρόντητος εκ των άποκαλύψεων του Πρέσβευος και αυτού πολλάκις ό νοῦς ειχε περιπλανηθή εις τάς όνειροπολήσεις της ανεξαρτησίας και ή καρδιά του έφλέγετο υπό του πυρός της έλευθερίας, άλλ' ούδέποτε διείδε τό ένδεχόμενον της εξεγέρσεως, τούλάχιστον κατά την εποχήν εκείνην, και σύνους έπέστρεψεν εις τον οίκον διαλογιζόμενος τους λόγους του Πρεσβευτού.

Μετά μακράν σκέψιν άπεφάσισε να συμβουλευθῇ τον τότε Πατριάρχον Κωνσταντινουπόλεως και γνωρίσῃ από αυτόν έναν μία τοιαύτη άπόπειρα ή δύνατο να έγῃ εκθασιν αίστιαν. Μετέβη όθεν εις τό Φανάρι και έζήτησεν ιδιαίτεράν άκρόασιν από τον Πατριάρχον ήγένετο άμέσως δεκτός, του Πατριάρχου εύρισκομένου μόνου κατά την στιγμήν εκείνην.

Μελέτιος ό Β', ό τότε πατριαρχεύων, ενεφορείτο υπό των άκραφειστέων πατριωτικών αισθημάτων, ήτο τό κέντρον και ό μοχλός των διενεγουμένων επαναστάσεων, και ό άσθηρ προς τον όποιον ήτένιζον πάντες οι σεναζόντες υπό τον τοιαυτόν ζυγόν, ύπέστη δε μαρτυρικόν θάνατον.

Αφού ήσπασθη την χείρά του, παρεκάλεσε την Μακαριότητα του να διατάξῃ να μη του, ενοχλήσῃσι διόλου.

Αφηγήθη την μετά του Ρώσου Πρεσβευτού συνοιאלείσιν του και τῷ έζήτησε την γνώμην του και τάς συμβουλὰς του.

Μετά μακράν σκέψιν, ή Μακαριότης του ειπεν: — Η ιδέα αυτη, τέκνον μου, από πολλού άπαρηγόρητην την διδόνάν μου και πολλάκις γονυπετής ένώπιον του Ύψίστου έδεθήην ύπερ της άπελευθερώσεως του χριστιανικού λαού και της

ανεξαρτησίας του Έθνους μας, άλλ' άνθρωπίνως έβλεπον τό άδύνατον και μόνον από τον Ουρανόν έπείρομεν συνδρομήν.

Εκ των λεγομένων σου, τέκνον μου, φαίνεται ότι ό Θεός έλαβεν οίκτον διά τον λαόν του και υπεκίνησε την μεγάλην Αυτοκρατείαν προς έκτέλεσιν των θείων βουλήν του. Δεν άμφιβάλλω πλέον ότι επήλθεν ή ώρα της άπελευθερώσεως του Έθνους μας· πρέπει και όφείλομεν να έργασθώμεν, και συνόνως, να περισυλλέξωμεν τάς δυνάμεις μας και υπό την αήριδα της Παντοδυνάμου Ρωσσίας να εξεγειρωμεν τον λαόν, να λάβωμεν όπλα εν όνόματι του Θεου και της Πατριδος. Ναι, εινε ή θέλησις του Θεου, διαταγή του Σωτήρος μας, να θέσωμεν πυρ από την μίαν άκραν έως την άλλην και επί των πτωμάτων των τυράνων μας ν' ανεγειρωμεν την βασιλείαν του σταυρού και της Έθνικής σημαίας.

Ο γέρον Πατριάρχης όμιλει ως έμπνευσμένος και διεβλεπεν ήδη εγκαθιστάμενον επί του θρόνου του Κωνσταντίνου, τον διάδογον αυτού.

Ναι, τέκνον μου, επανέλαθε μετά μικράν σιωπήν, εινε άπόφασις του Κυρίου ήμων Ίησου Χριστού, να έλευθερωθῇ εκ νέου τον λαόν του από την αιμαλώσιαν των άπίστων, να αναλάβῃ ή λατρεία του Πατρος του και εν τη Αγία Σοφία να στεφθῇ ό έκλεκτός του ήγεμόν.

Υψώσας δε τάς χείρας και άνένισας τον επί της έστίας έσταυρωμένον έδεθή σιωπηλώς· ύστερον εξηκολούθησε:

Ναι, τέκνον μου, εινε διαταγή του Θεου και εξέλεξεν σε, να έκτελέσῃς τάς θείας βουλὰς του. Τό πνεύμα τό άγιον επί σε θα κατέβῃ, όπως αίσίως διεξαγάγῃς τον άγώνα, διότι σε έκουσίως εξέλεξεν ή Μεγάλη Αυτοκρατειρα ως όργανον κύριον των σκοπών της... Θάρρος, υιέ του Θεου, θάρρος, μη παρανοήσῃς την θέλησιν του θεου Πατρος μας, και ως γενναίον τέκνον της πατρίδος αναλάβῃ την έντολήν. Επειρισθήσε με πνεύμα, με γνώσεις πολλάς, με σώμα βωμάλειον, με ιδέας ανεξαρτήτους και με καρδίαν γενναίαν.

Ο Κωνσταντίνος ένως έβλεπε τό πρόσωπον του γηραιού εκείνου έθναρχου, λάμπων, όκει έφορτίζετο υπό ουρανίον άκτίων, τους όφθαλμούς του ζητούντας διά μέσου της πυκνης σκοτίας του χρόνου να διδῶσι τό μέλλον, τά χείλη του ουρανίως μειδιούτα όσει απελευθέρων ήδη την ήλικιάν εκπλήρωσιν των πόθων του. Εσιώπα και έκράτει την άναπνοήν του όπως μή διαταράξῃ την έμπνευσμένην και μυστηριώδη εκείνην διανοίαν.

Επανήλθον επί τέλους άμφοτέροι εις την πραγματικότητα, συνεήθησαν τά πράγματα, ανελογίσθησαν τάς συνεψεις.

Άλλά όποια έπιχειρήσις δεν έχει τους κινδύνους της; Έλεγεν ό γέρον Πατριάρχης, ποία δεν έχει τάς θυσίας της; και ένώπιον των μελλόντων άγαθών ποίαν σημασίαν έχουν θύματα τινά; Όφείλομεν, τέκνον μου, να αναλάβωμεν τον άγώνα και ν' αφήσωμεν εις την θεσίαν Πρωτοίαν τό πέρας· ίσως ως ό Μωυσῆς δεν είμεθα προσωρισμένοι να ιδώμεν την γῆν της Παγγαίας, άλλ' ως έκτελεσται τῶν βουλήν του, ως σπείσωμεν, Κωνσταντίνε, ως σπείσωμεν να λάβωμεν μιαν άπόφασιν.

Τό κατ' εμέ, Πανιερώτατε, έγω ήδη την άπόφασιν να θυσιάσω όχι μόνον την περιουσίαν μου αλλά και την ζωήν μου ύπερ της ανεξαρτησίας του Έθνους μας.

Να έγῃς την εύχην του Θεου, της Παναγίας και πάντων των αγίων! Είμαι γνήσιον τέκνον της Πατριδος και βασίζομαι επί σε.

Μετά πολυώρον σκέψιν και έμβριθή σούχτησιν, άπεφάσισαν κατά πρώτον διά του κλήρου να έμπνεύσωσι εις τον λαόν την ιδέα του δυνατού της άπελευθερώσεως του, να εισαγάγωσιν όπλα κρυφίως και να τά διανεμώσιν εις τά χωρία, και όταν έτοιμασθῶσι τά πάντα και δοθῇ τό σημεῖον της εξεγέρσεως, τότε να προσέλθῃ και ό στρατός της μεγάλης Ρωσσίας επικουρός και προσάτης των επαναστατών.

Απεφασίθη δε ό Κωνσταντίνος να μεταβῇ εις την Πελοπόννησον, όπως προδιαθέσῃ τά πνεύματα, να συνονηθῇ με τους διαφόρους καπετανεύους του Σουλίου, της Μάνης, της Ακαρνανίας και λοιπών άλλων επαρχιών και κατά τάς διαθέσεις τάς όποιας ήθελον παρατηρήσει παρα τῷ λαῷ να ενεργήσωσι.

Από τό Πατριαρχεῖον ό Κωνσταντίνος μετέβη παρα τῷ Πρεσβευτῇ εις τον όποιον άνεκοίνωσε την μετά του γέροντος Πατριάρχου διάσκεψίν του, και ότι αυτός ό ίδιος ήτο άποφασισμένος να λάβῃ ενεργόν μέρος εις την άναγέννησιν της πατρίδος του.

Τότε ό Πρεσβευτής, τῷ έγνωστοποίησεν, ότι και πλείστον άλλοι Έλληνες εκ των έγκριτωτέρων, ειχον αναλάβῃ την εξέγερσιν των λαών και ότι, αφού έχει την διάθεσιν και τό θάρρος να ύπηρεστήσῃ την πατρίδα του, πρέπει να ετοιμασθῇ να μεταβῇ εις Τεργέστην όπου θα εύρισκε διαφόρους άλλους και εκεί να συνονηθῇ με εκείνους διά την γενικήν εξέγερσιν.

Ο Κωνσταντίνος διεθετήσας τές ύποθέσεις του και έμπιστευθείς τον υιόν του εις την φιλοστοργίαν της πεθεράς του και της γυναικαδέλης του Άνανας, ανεχώρησεν επί τινας εκ Ραγούζης πλοίου, επί τηρδς ναυλωθέντος υπό του Πρεσβευτού. Ητο εφοδιασμένος με έπιστολάς του Πατριάρχου προς τους άρχιεπισκούς και τον κλήρον της Πελοποννήσου και της Ήπειρου, προσέτι δε ό Πρεσβευτής τῷ ενεμίρησε χρηματικόν τι ποσόν και έπιστολάς συστατικάς προς άπάσας τάς Ρωσικάς άρχάς.

Ο διάπλους ύπήρξε μακρός και άπίστος, και μετά τεσσαράκοντα ήμέρας ήγκυροβόλησεν ένώπιον της Τεργέτης. Εκεί, υπό την προστασίαν της Ένετικής Δημοκρατίας, συνήτησεν τον Ρογηόριον Παπάζογλου, τον ούσιωδέστερον κατάσκοπον της Ρωσσίας, τον νέον καλόγηρον Στέφανον τον κα-

τελθόντα από Μαυροβούνιον και διεγείροντα τον λαόν, όστις διήρχετο τά όρη ως προσήτης αναγκώλων την προεχθ' απαλλαγῇ από τον ζυγόν των Τούρκων, και ό όποιος εύσεργιστής και διορσάν επιδυσφίλων τάς συμβουλὰς του και τάς περιποιήσεις των Ιατρικών γνώσεων του, ειχε κατορθώσῃ: να επιβληθῇ εν τη πατρίδι του και εις τάς πλείστας επαρχίας του Μαυροβούνιου, διατεθειμένος ήδη να επαναστατήσῃσιν εις πρώτον νευμά του, και να συνδράμωσι διά γενικής εξεγέρσεως τά συμφέροντα της Αικατερίνης της συζυγοκότου Αυτοκρατειρας της Ρωσσίας.

Η άλοζών Αικατερίνη, άνελθούσα επί του θρόνου του Μεγάλου Πέτρου και έξασφαλίσασα την διαδοχήν αυτού εις τους άπογόνους της διά του θανάτου του άτυχοῦς Ίβαν, και σερωδίσασα την επί του Κράτους δεσποτείαν της διά του θρόνου του συζύγου της, εκέκθητῃ να συνήσῃ τάς προποσιάδοτα των προκατόγων, επέκτεινούσα τά όρια της αυτοκρατορίας προς έξιλασρον των κρυοφυγιών της και συνάμα όπως έλκούσῃ την εννοίαν του λαού της. Νοήμων, λάτρης των γαμμάτων, φιλόδοξος, περιεστοιχῆθη, εκτός των έρασιών της, υπό σοφών, στρατηγών διατήρησιν γνώσεων δεδοκιμασμένων διαφόρων έθνοκτητων, Άγγλων, Γάλλων, Ρεμανών. Τά πάντα διοικήσας, στρατόν, διοίκησιν, δικαιοσύνην, ναυτιλίαν, έμπορίον, καθ' ύπόδειξιν των εις τά λοιπά κτήρη τελομένων. Εις μέν τους άδελφούς Όσλόφ άνέθεσε την εξέγερσιν των Έλληνικών επαρχιών. Εις δε τον στρατηγόν Ποτεμκίν, την έκαστατείαν και την κατάκτησιν της Ταυρικης Χερσοννήσου. Τό ρωσικόν στέμμα όφείλει εις αυτην, εν των σπουδιωτέρων κοσμημάτων του.

Ο Παπάζογλου, τέκνον άγιόν της Θεσσαλίας, πείσ εις, ειχε μεταναστεύσει εις την Ρωσίαν. Έξυπνος, ζωηρός και οίηματίας, άνήλθεν εις τον ρωσικόν στρατόν μέχρι βαθμού λοχαγού της αυτοκρατορικής φρουράς. Γνωρίζας εν τῷ στρατῷ τον κόμητα Όσλόφ, τον κατόπιν εραστήν της Αικατερίνης, και διατηρήσας μετ' αυτού τάς του στρατόνος σχέσεις, επέτυχε διά της έπιστηθείότητος του να ύποδειξῃ εις αυτόν, τό δυνατόν της εξεγέρσεως όλοκλήρου της Ελλάδος, την έκδιωξιν των Τούρκων από την Εβρώπην και κατά συνέπειαν την επέκτασιν της Ρωσικής αυτοκρατορίας.

Ο Όσλόφ διαβλέπων ήδη, εν τη λαμπά κατακτήσει της Κωνσταντινουπόλεως, την μεγέλην και άπειροστον έπιρροήν αυτού εν τῷ Κράτει και επί της Αυτοκρατορίας, δεν έδίστασε να υιοθετήσῃ μετά ζωηρόν ένθουσιασμόν την έπιρροήν ταύτην και να πείσῃ την μεγαλειόβουλον ένομήνην του ν' αναλάβῃ δι' ίδίον της έξόδου πάντα τά προς τούτο απαιτούμενα, παρεχόμενα πληρεξουσιότητα εις τον Όσλόφ όπως ενεργήσῃ.

Η Ρωσία ειχεν ήδη κηρύξει τον πόλεμον κατά της Τουρκίας, και ή εξέγερσις των χριστιανικών λαών έμειλε να συντελεσῃ εις την εύδίαν σιν του άγώνος.

Ο Κωνσταντίνος και ό Θεσσαλός Παπάζογλου εφοδιασμένοι με μεγάλον ποσόν άρμυρών και με μέγα πλήθος ευαγγελίων, σταυρών, εικόνων, ιερών άμφίων, άπεβίβασθησαν εις τον λιμένα Οίτυλον, και κατέβησαν εν τῷ οίκῳ του * * του Ιγνυστέρου άρχηγού των άρματωλών, προς τον όποιον άνεκοίνωσαν τά γενικά σχέδια, προτρέποντες αυτόν να συμπράξῃ μετά των λοιπών επαρχιών. Εδίστασεν ό γέρον * * να άναπετάσῃ την σημαίαν άνεκοίνωσαν τά γενικά σχέδια, προτρέποντες αυτόν να συμπράξῃ μετά των λοιπών επαρχιών. Εδίστασεν ό γέρον * * να άναπετάσῃ την σημαίαν άνεκοίνωσαν τά γενικά σχέδια, προτρέποντες αυτόν να συμπράξῃ μετά των λοιπών επαρχιών. Εδίστασεν ό γέρον * * να άναπετάσῃ την σημαίαν άνεκοίνωσαν τά γενικά σχέδια, προτρέποντες αυτόν να συμπράξῃ μετά των λοιπών επαρχιών.

Πάντες έδειξαν άκραν προθυμίαν όπως έστειρα τεύσωσιν υπό τάς διαταγάς των * *.

Εκατος όπλαρχηγός έλαβε τάς δεούτας όδηγίας, έγνώσας τό μέρος όπου έπρεπε να παραλάβῃ τά απαιτούμενα όπλα και εφοδία, την ήσῃ την όποιαν έδει να καταλάβῃ κατά την ενάσῃ των έμβροπαζιων και κατόπιν ό προσούτος τῷ * * λαβών τον λόγον, εύχαριστεῖ τους πάντας δι την προθυμίαν των και διά την τιμήν την όποι τῷ άπένεμον άνακηρύσσοντες αυτόν άρχηγόν, οι τους προσεκέλευσεν εις γενικόν γεύμα άδελφοποσους και ήχοχαιρετιοῦ.

Την έπιούσαν πάντες οι όπλαρχηγοι συνήσθησαν εις τον πατριαρχικόν οίκον των * *. Εκ αφού όλοι παρεκλήθησαν περί μεγάλης τραπέζης εύσταλεις και λεβέντιδες νέοι έφερον τους όπλα άμυνούς, τους όποιους διεμέλισαν και παρίσταν επί μεγάλων γαλκίνων πινακίων, και περιεσκεύαζον πλήρεις οίνου εύδίους, πληρούντες τῷ νούμενα κύπελλα. Πάντες εν εύθυμίᾳ, έπιον υπ της πατριδος, έψαλον πατριωτικά άσματα, γευσαν τους εθνικούς χορούς μέχρι της έσπης, ότε άπεμυρίσθησαν εύχόμενοι αλληλοεις κα άντάμωσιν, επί του θεάτρον των μαγών και άπα αποτέλεσμα του άγώνος.

Κατά τά έθιμα της εποχής εκείνης, δεν πρέπετο ή παρουσία των γυναικών. Ιδίως των αδών και αγάμων, εν μέσῳ διήλου ξένων άνώστε ό Κωνσταντίνος δεν ειχε γνωρίσει ούδένος της οικογενείας * *. Έγερθείς λίαν πρωί, την αναχώρησιν του μετά του Παπάζογλου, και

αίφνης εις τὸν διάδρομον μίαν μέαν ὑψηλὴν πλου-
σία κόμη ξανθὴν, ὁμόνοιας μὲν τῶν γονάτων,
περιεβάλλε τὸ ὤσειδες πρόσωπόν της, τοῦ ὅποιου
ἡ γροῖα ὠμοιάζε τὸ διανοιγὴν βόδον· οἱ μέλας
ὄφθαλμοὶ της ἤσπραπτον ὡς δύο ἀδάμαστες καὶ τὸ
μικρὸν ἐκεῖνο στόμα τοῦ ὅποιου τὰ γέλιγα διανοι-
γόμενα ἐπεδείκνυον δύο σειρὰς μαργαριτῶν θαυ-
μασίως κανονικῶν καὶ ὁμοίων, οἱ εὐρεῖς ὤμοι καὶ
τὰ πλατέα στέρνα ἐνέφαινον ῥόμην ἔκτακτον,
σταθερότητα γαστρώσεως καὶ ἐπιβλητικὴν θέλη-
σιν. Ἡ γυνὴ ἐκείνη τὴν ὁποίαν τώρα τὸ πρῶτον
ἔβλεπον, ἐστάθη ἐνώπιόν του.

— Κωνσταντίνε, τὴ λέγει, ἀπὸ τὴν πρώτην
ἡμέραν τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς σου, σὲ εἶδον, τὸ
βλέμμα σου, ἡ στάσις σου, ἡ ὠμοιότης σου (ὁ
Κωνσταντίνος ἦτο πρόμαχός σου, εἰς τῶν ὠμοιότερων
νέων τῆς ἐποχῆς τῆς) ἔρωσαν τὴν καρδίαν μου,
σὲ ἠγάπησα. Κατὰ τὸν ἀγῶνα τὸν ὅποιον ἀνα-
λαμβάνομεν ἔχεις ἀνάγκη φίλου, ὑπασιπιστοῦ,
δέξου με ὡς τοιοῦτον· εἶμαι ἀνεψιὸς τοῦ ἀρχι-
γοῦ *· εἶμαι πλούσιος καὶ ἀγνή ὡς εἰς τὴν πρῶ-
την ἡμέραν τῆς γεννήσεώς μου.

— Ὁ Κωνσταντίνος ἐκπληκτικὸς καὶ μετ' ἐπεφω-
λάσεως τῆ λέγει :

— Κυρία, πιστεύω εἰς τοὺς λόγους σας, ἀλλ'
ἡ κρίσιμος περίστασις καὶ αἱ ἐνασχολήσεις μου
δὲν μοὶ ἐπιτρέπουν ἄλλας σκέψεις ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος.

— Οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἔχω, Κωνσταντίνε, θά
σὲ παρακλίω μόνον νὰ καταταχθῆς ὑπὸ τὴν
σημαίαν τῶν συγγενῶν μου.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, παντοῦ
ὅπου ὁ ἐχθρὸς θὰ προβάλλῃ, θὰ θέσω τὸ στήθος
μου προμαχῶνα.

— Τοιοῦτον σὲ θέλω, Κωνσταντίνε, καλὴν
ἐντάμωσιν.

Καὶ ἐγένετο ἄφροντος.

Ἡ Σοφία ἦτο θυγάτηρ τοῦ Μιχαήλ *· νέα
μόλις εἰκοσαετίας καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πυρός τῆς
ἐλευθερίας, ἡ δὲ θέα τοῦ Κωνσταντίνου ἐπρό-
σθεσε εἰς τὴν καρδίαν της τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος.
Ἐβασίλει κατευχαριστημένη εἰς τὴν ὑποσχέσεως
τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἤδη ὠνειροπόλοι ἡμέρας
τεσσάρων.

Ὁ Κωνσταντίνος μετέβη παρὰ τῷ Παπαζογλοῦ
καὶ ἀποχαιρέτησαν τὸν φιλοξενήσαντα αὐτοὺς
διηυβύνησαν εἰς διαφόρους ἄλλας ἐπαρχίας, ὅπου
διένειμαν χρήματα καὶ ἀμφια. Κατόπιν μετέβη-
σαν εἰς Καλαμάταν πρὸς συνάντησιν τοῦ... τὸν
ὅποιον οἱ... τοῖς ἐύστησαν νὰ συναρτισθῶσι.

Ὁ... κατέκειτο πέραν τῶν ὄρεων τῆς Μάνης
πρὸς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον ἐν τινὶ ἐπαύλει·
ἦτο πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς παρὰ τοῖς συμπολίταις
του καὶ παρὰ τοῖς Τούρκοις, ἠγάπητο δὲ παρὰ
πάντων· ἐδέχθη τοὺς ἀγγελιοφόρους τῆς ἐλευθε-
ρίας μετὰ χάριτος, συνενόηθη μετ' αὐτῶν καὶ προ-
σεκάλεσε παρ' αὐτῷ τοὺς δημογέροντας, τοὺς
ἀρχιερεῖς διαφόρων ἐπαρχιῶν, τοὺς ὀπλαρχηγούς,
τοὺς διαιτημένους εἰς τὰ ὄρη καὶ ὅτινες κρυ-
φίως κατήλθον· συνεβλήθησαν πάντες, ἀπεφάσισαν
νὰ ἐξεργασίωσιν τὸν λαόν, ὥρισαν τὴν ἡμέραν τῆς
ἐνάρξεως τῶν ἐγθροπαζιῶν καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Μανιάζογλος, ἵνα μεταβῇ εἰς Τεργεστήν
καὶ ἐκεῖθεν εἰς Βενετίαν πρὸς συνάντησιν τῶν
ἀδελφῶν Ὁδῶφ, ὅτινες εἶχον τὴν πόλιν ταυ-
τήν, ὡς ἀπετηρίαν τῶν ἐνεργειῶν των, ὁ δὲ Κων-
σταντίνος ὅπως περιεβλεῖ ἄλλας πόλεις, διανέμων
ὄπλα, χρήματα, ἱερὰ ἀμφια καὶ εἰκόνας ἁγίων.
Ὁ κόμης Ὁδῶφ εἶπε πέμψει τοὺς δύο ἀδελ-
φούς του, Ἀλέξιον καὶ Φαῖδωρ εἰς Βενετίαν
νὰ ἐκ τοῦ πληθῶν ἐπισκοπῶσι καὶ διευθύνωσι
τὴν ἐνεργίαν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἐκεῖ τῶν πα-
ροχολούθησαν καὶ πλείστοι ἀξιωματικοὶ Ρῶσοι.
Ἐκεῖθεν δὲ οἱ προκτοῖς τῶν μετέβησαν εἰς τὴν
Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς νήσους, ὅπου διὰ χρημάτων
καὶ ὑποσχέσεων ἐστρατολόγηον ναύτας καὶ στρα-
τιώτας, καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἐνετικῆς
Δημοκρατίας συνήλθον ἐκεῖ καὶ πλείστοι ἐκ τῶν
ἐκρίτων στρατιωτικῶν Ἑλλήνων.

Δὲν προτίθειμαι νὰ ἐξιστορήσω τὰς ἡρωϊκὰς
περὶ αὐτῆς καὶ τὰς δυστυχεῖς συνεπείρας τοῦ πολέμου
ἐκείνου, οὔτε τὴν στρατολογίαν τῶν Ρῶσων,
οὔτε τὰ ἀνομομαχίματα Ἰαρού, οὔτε τὴν γενναίω-
τητα τοῦ Ἀνδρόυτσου, οὔτε τὰ δεινοπαθήματα
τῶν ἀρματωλῶν καὶ τὸ δράμα τοῦ Ἀγγελοκά-
στρου, ὅπου ὁ διαβήτης ἀποκαλύπτεται εἰσέτι
ἐνώπιον τῶν ἱερῶν ὁσῶν τῶν Γριβαίων, οὔτε
τὰς μικροφιλοτιμίας τοῦ Σιμαζῆ καὶ τοῦ Λω-
ρέ, αἵτινες ἐγένοντο πρὸς ἐναντίον τῶν σφαγῶν,
οὔτε τὰς ἐκπτώσεις τῆς Τριπόλεως, τοῦ Μεσο-
λογγίου καὶ ἄλλων πόλεων. Θὰ ἀκολουθήσω ἀ-
κριβοῦς τὰ συμβάντα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια, ὁ ἦ-
ρος μας ἔλαβε μέρος, ἀφῶν ἄλλους ἰκανωτέρους
νὰ ἐξιστορήσω τὰ τοῦ στρατιωτικοῦ ἐκείνου
δράματος, ὅπου ἔβημα ἐγένετο ἡ δύσμορος Πε-
λοποννησος, ὁ κατακαυμένος ὁ Μωρῆς.

Οἱ στρατοὶ τῆς ἀλαζόνος καὶ φιληρόνου Αἰκα-
τερίνης εἶχον ἤδη ἀρχίσει τὰς ἐγθροπαζίας ἐπὶ
τῶν συνόρων τῆς Μολδαβίας· αἱ πρῶται συμπλο-
καὶ δὲν ἐφαινότο δικαιοῦσαι τὰς προσδοκίας τῶν
Ρῶσων, ὅτινες ἐστήριζον ἐπὶ τῇ ὑπεροχῇ
τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ τῆς τακτικῆς
τῶν εὐπαιδευτῶν στρατηγῶν. Οἱ Τούρκοι κατόρ-
θισαν νὰ κλεισθῶσι τοὺς στρατοὺς τῆς παρὰ τῷ
Δειπέφω καὶ τοὺς ἠπέλιον διὰ γενικήν κατα-
στροφὴν. Ἡ τοιαύτη θέσις τῶν Ρῶσων, ἡ ἐπι-
κίνδυνος θέσις τῶν συνωμοστῶν ἐν Ἑλλάδι, ὅπου
ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις, γνωρίζουσα ἤδη τὰς διε-
νεργουμένας ὑποκινήσεις, ἐλάμβανε δεσαστήρια
μέτρα πρὸς περιστολὴν τῶν ἐπαναστατικῶν κινή-
σεων, ἠνάγκασαν τὴν Ρωσσίαν νὰ ἐξεργασίῃ ἐ-
πευσευμένους τοὺς ἐλληνοκίους πληθυσμούς καὶ διέ-
ταξε τὸν ἀπόστολον τῆς πρώτης μοίρας, ὑπὸ τὰς
ἐπαγίας τοῦ ναυάρχου Σπυριδῶφ.

Ὁ ρωσικὸς στόλος ἐνεργήσθη κατὰ πρῶτον
πρὸς τὴν Στροφόδιν νήσω, ὅπου ὁ ναύαρχος Σπυ-
ριδῶφ ἔλαβε τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες καὶ ἔδω-
κε τὰς δευτέρας ὁδηγίας, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη καὶ

ἠγυροβόλησεν ἐν τῷ μικρῷ λιμένι τῆς Οἰτύλου,
ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μάνης.

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῶν ρωσικῶν δυνάμεων, ὁ
λαὸς ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον μέχρι τοῦ ἄλλου πᾶν ἑλ-
ληνικῶν χωρῶν, ἐξεγείρεται ὅπου τὸ χριστιανικὸν
στοιχεῖον ὑπερίσχυεν, οἱ Τούρκοι ὑπέστησαν τὰ
πάνδηνα, αἱ οἰκίαι ἐποπολήθησαν καὶ ὅσοι δὲν
ἤρουν ἔφυγον ἐκείθεν νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τὰ
φρούρια, ἐγένοντο θύματα τῆς ἐκθιάσεως· δυστυ-
χῶς ὅμως καὶ οἱ Τούρκοι εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν κατε-
χουμένας ἐπαρχίας, ἐνήργησαν βιασμούς, σφαγὰς
καὶ διεδραμάτισαν φοικώδεις σκηνάς.

Ὁ Κωνσταντίνος ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς
Μάνην, ὅπου κατετάχθη κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του
εἰς τὸ σῶμα τῶν... Ἐκεῖ συνήλθον καὶ πάντες
οἱ ὀπλαρχεῖοι Μανιάται μετὰ τὰ παλληκάρια των
καὶ ἐγένετο γενική ἐπιθεώρησις τῶν δυνάμεων του
παρελάσαντος τοῦ στρατοῦ ἐνώπιον τοῦ γηραιοῦ
Μαυρομυλῆ, τοῦ ἀρχηγοῦ των.

Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐπαρουσιάσθησαν ἐνώπιον
τῶν ἀρχηγῶν εἰκόσας νεανίδων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν
τῆς Σοφίας, δηλώσαντες ὅτι εἶνε ἔτοιμοι νὰ παρα-
κολουθήσωσι τὸν στρατὸν καὶ νὰ συμμετέχωσι τῶν
ἀγῶνων των καὶ τῷ παρᾶσχωσι τὰς δευτέρας ὑπη-
ρεσίας καὶ τὰς περιποιήσεις των ἐν ταῖς μάχαις.
Ἐνθουσιωδῶς ἐγένοντο δεκταὶ καὶ κατενεμήθη-
σαν εἰς τὰ διάφορα σώματα, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν
τῶν συγγενῶν ἐκάστης.

Ὁ Κωνσταντίνος, τοῦ ὅποιου τὴν ἰκανότητα
καὶ τὰς γνώσεις ἀνεγνώριζεν ὁ Μιχαήλ *· ἀνέ-
λαβε παρ' αὐτῷ τὰ καθήκοντα γραμματέως ὑπα-
σιπιστοῦ καὶ συμβούλου. Ἡ δὲ Σοφία, ἥτις παρη-
κολούθει τὸν πατέρα της, ἔσπευσε νὰ εὐχαριστήσῃ
τὸν Κωνσταντίνον διὰ τὴν ἐκλήρωσιν τῆς ὑπο-
σχέσεώς του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΟΣΑ ΒΛΕΠΩ

Η ΚΑΘΑΡΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Μία καταμελανωμένη... «καθαρά ἐξή-
γησις», τὴν ὁποίαν τυχαίως εἶδον εἰς τὴν
βιβλιοθήκην μου, ἐνῶ ἀνεζήτητον βιβλίον
τι, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ παρελάσῃ ἀπὸ τὸν
νοῦν μου ὁλόκληρος ὁ μαθητικὸς βίος μου
ὡσὰν κορδέλλα κινηματογράφου...

Καὶ μὲν σχολεῖο!... Πότος δὲν συγκι-
νεῖται ὁπότεν σὲ συλλογίζεται· σὺ ἐγέν-
νησαι τὰς ἐπιτάξεις μας, σὺ ἐβαυκάρισες τὰ
ὄνειρά μας...

Ἀκόμη ἐνθυμούμαι—ὡς νὰ ἦτο χθές—
με τί κρυφὴ χάρα πῆγα τὴν πρώτην φο-
ρὰν εἰς τὸ σχολεῖο μετὰ τὴν καινούργη μου
φορεσιᾶν καὶ μετὰ μίαν «σάκκα» διπλασίαν
τοῦ ἀναστῆματός μου, εἰς ἕνα ἐρεβίτην—
δὲν εἶχον κτίση ἀκόμη τὰ νέα σχολεῖα—
πληθῶν τῶν... κροτωλεῶν! Ζῆ, ζῆ
ἀκόμη ὁ καλὸς μου δάσκαλος, πολὺς ἤδη
γέρον, ὁ κύρ-Στυλιανός, ὅστις ἀνέλαβε πρῶ-
τος νὰ με εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Καθημερινὴν παι-
δείαν. Τί καλὸς ποῦ ἦτο, ὅταν ἐπεμελού-
μεθα τοῦ μαθήματος, καὶ τί καλὸς καὶ ἄ-
γχιος εἰς τοὺς ἀμελεῖς! Ἐπὶ τῆς ἐδῶς του
σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχε τὴν παλαιὰν διδασκα-
λικὴν ῥάβδον ἐκ πρίνου! (ἦτις βγῆκε ἀπὸ
τὸν παράδεισον, καθὼς μᾶς ἔλεγε) καὶ ἕνα
σπύγγον, ὅστις δὲν ἐχρησίμευε διὰ τὸν πί-
νακα (διότι εἶχον ἄλλον) ἀλλὰ διὰ νὰ
ἐξάλειψῃ τὰ ἐρυθρὰ ἴχνη τὰ ὅποια ἡ πρώτη
ἄφρον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀμελῶν!
Ἦτο πολὺ προνοητικὸς ὁ δάσκαλός μας!

Ὁταν παρήλθον τὰ τέσσαρα ἔτη τοῦ
Δημοτικοῦ καὶ ἐγὼ ἐνεγράφημ μαθητῆς τοῦ
Ἑλληνικοῦ σχολεῖου, ἐνόησα πλέον ὅτι ἀ-
παιτεῖται Ἰωβέιος ὑπομονὴ διὰ νὰ δεχθῶ
μέθα τοὺς ραβδισμούς καὶ τὰς ἐκτιζώσεις
τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μας (ἴχε τὴν...
κουρευτικὴν αὐτὴν συνήθειαν κάποιος διδά-
σκαλός μας) ἀγογγύστως καὶ μὴ λέγων ἕ-
πίστε εἰς τοὺς γονεῖς μας! Γυμνάσιον ἡ
καρτὶς μου δὲν εἶχε καὶ τὰ τρία ἔτη τῆς
ἐν τῷ σχολεῖω ἐκεῖνῳ σπουδῆς μου ἐφάνη-
σαν εἰς ἐμὲ τρεῖς αἰῶνες, διὰ τοῦτο καὶ
ἐώρτασα τὴν ἀπολύτως σὶν μου ἐκ τούτου,
ὅταν ἠρχόμην ἐνταῦθα ὅπως συνεχίσω τὰς
σπουδὰς μου εἰς τὸ Γυμνάσιον.

Δὲν πτάξω ἐγὼ, ποῦ ἐφαρμόζομαι τοιοῦ-
τοτρόπως διὰ τὰ σχολεῖά μας· πτάξουν οἱ
νῦμοί μας, οἱ πολιτικοὶ μας ἰδίως, οἵτινες
παιδοῖσι τοὺς διδασκάλους τρέμειν πρὸ ἐνός
«μπιλλέτου», καὶ οἱ ὅποιοι κατέστησαν τὸ
σχολεῖον... τὸν πρόμον τῶν μαθητῶν.

Στὴν ἐξώθυρον τοῦ Γυμνασίου συνήν-
τησα φουστανελλοφόρον τινὰ ἀσεμνικόν
(ἦτο, ὡς ἐμαθὼν κατόπιν, ὁ μπαρμπά-Κώ-
στας, ὁ ἐπιστάτης) πρὸ τοῦ ὅποιου ἀπε-
κάλυφθην εὐλαβῶς φερωθῶν αὐτὸν τοῦλά-
χιστον διὰ... κληρονομή τῆς... Ἱστορίαι!
Ἀκόμη ἐνθυμούμαι τὸν φόβον καὶ τὸν τρέ-
μιν ὃν εἶχον κατὰ τὰς μικρὰς τοῦ σχολεῖου

τούτου τάξεις, ὅχι μόνον πρὸς τοὺς καθη-
γητάς καὶ ἐπιστάτας, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐ-
τοὺς τοὺς ἐπιμελητάς συμμαθητάς, μου ὄ-
στις ὅμως ἐντελῶς ἐξηλείφθη ὅταν ἀνῆλ-
θον εἰς τὰς ἀνωτάτας τάξεις αὐτοῦ. Τότε
ἠσθάνθη τὸν νέον κόσμον ὅστις μοῦ ἐφαί-
νετο ὅτι ἦτο μόνον δι' ἐμὲ, καὶ ὅτι αἱ ἐλ-
πίδες μου τὰ ὄνειρά μου εἶχον ἐκπληρωθῆ
ἤδη κατὰ τὸ ἦμισυ. Ἡ φωνὴ τοῦ σεβ-
στοῦ Γυμνασιάρχου μου ἀκόμη ἔχει εἰς
τὰ ὦτά μου, πλείστα δὲ γνωμικὰ του μοῦ
ἔχουν ἀποτυπωθῆ εἰς τὴν καρδίαν, ἐκεῖνα
ἰδίως ἅτινα ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του πρὸς
τὰ Γράμματα καὶ τὰς Τέχνας ἐτόνιζεν ἰδίως
μετ' ἡγόν, οὕτινος ἡ χροιά εἶνε ἀδύνατον νὰ
γραφῆ.

Ὅταν ἀπελύθη τοῦ Γυμνασίου ἐμπρο-
σθέν μου ὄλοι αἱ ὁδοὶ πρὸς τὰς ἐπιστήμας
ἠνεώχθησαν ὡς διὰ μαγείας, καὶ ἐγὼ ἐπρο-
τίμησα τὴν... Αὐτὸ βέβαιον δὲν σὰς ἐν-
διαφέρει!

Ὅλ' αὐτὰ μοῦ τὰ ὑπέμνησεν ἡ κατα-
μουντζουρωμένη «Καθαρὰ Ἐξήγησις μου!...»
ἈΘ. Σ. Ζερβ.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΓΙ

Ἀνάμεσα στὰ παραλιακὰ χωρία Τρα-
χίλα καὶ Φωτιάσια, στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ
τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου βρίσκεται τὸ
ἱστορικὸ σπήλαιον Καταφύγγι. Καθὼς καὶ
τὸ ὄνομά του φανεροῦν, τὸ σπήλαιο αὐτὸ
ἐχρησίμευε ὡς καταφύγιον σ' ἄλλους τοὺς
κατοίκους τῶν γειτονικῶν χωριῶν κατὰ
τοὺς μαύρους χρόνους τῆς σκλαβιάς. Δίπλα
μέτρα μακρὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα, μέσα σὲ
κάτι ἀπότομα βράχια, μία ἀρκετὰ μεγάλη
τρύπα, ἡ ὅποια εἶνε ἡ πόρτα τοῦ σπήλαιου
σὲ ὀδηγεῖ ἐντὸς. Ἄμα μπῆς μέσα ἀμέσως
σοῦ παρουσιάζεται ἕνα πολὺ μεγάλο σπή-
λαιο, ἡ ἄλλη ἀκρὴ του εἶνε καθόλου ἀγνώ-
στη, κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ
νὰ τὴν εὔρη, φαντάζονται μονάχα, ὅτι
προχωρεῖ ὑπογείως δύο-τρεῖς ὥρες καὶ βγαί-
νει στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ βουνοῦ σ' ἁγίου
Νίκου—καὶ πολὺ περίεργον, μετὰ πολλοὺς
σταλακίτες, μετὰ πολλὰς λιμνίτσες ἡ ὅποιας
ἔχουν κρῦν νερὸ-παγκοῦρι καὶ γι' αὐτὸ τὸ
καλοκαίρι τὰ γῆρα περισσεύονται ἔρχονται
κοπαδάκια-κοπαδάκια, γιὰ νὰ σβῶσουν τὴ
δίψα τους στὰ κρυσταλλένια νερά καὶ φτε-
ρουγίζοντα μετὰ τὰς πτερὰς τους, δι-
νουν μίαν ζωντανὴν εἰκόνα τρελλῆς χαρᾶς,
στὴν πένθημν τοῦ σπήλαιου σιωπῆ. Μὰ οἱ
κυνήγοι ποῦ τὸ ζῆρουν αὐτὸ, τὰ παραμο-
νεύουν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὰ σκοτώνουν
τὰ καυμένε! Γόρω-γύρω σοῦ σπήλαιου τὰ
πλευρὰ, διακρίνονται ἀκόμη ζωγραφιῆς ἀ-
γίων, ἀπόδειξις ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ και-
ροῦ ἐκείνου τὸ εἶχαν μεταβάλλει εἰς ἐκ-
κλησίαν. Στὸ δεξιὸν τοῦ μέρους ἀπάνω στὸ
βράχο εἶνε σκαλισμένα πολλὰ σκαλοπάτια
ἀπὸ τὰ ὅποια ἀνεβαίνει στὸ πάνω κατα-
φύγγι—διότι τὸ περίεργον αὐτὸ σπήλαιο
εἶνε σὰ σπῆτι δίπλα, σπήλαιο ἰδιαιτέρον εἰς
τὸ ὅποιον εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ μπῆς
ἀπ' ἄλλο μέρος, εἰμὴ ἀπ' αὐτὰ τὰ σκαλο-
πάτια, καὶ μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος στεκόμε-
νος στὸ πάνω μέρος νὰ ἐμποδίσῃ ὁλόκληρον
στοάτευμα εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ αὐτὸ,
δυνάμενον νὰ χωρέσῃ πολλὰς χιλιάδας ἄν-
θρώπων, εἶνε δὲ καὶ πολλὰς τρύπες, σὰν
παραθύρια, ἀπὸ τῆς ὅποιας μπαίνει φρέ-
σκος καὶ καθαρός ἀέρας, ὥστε δὲν ἄ-
φινε κανένα ἀπαίσιον δαίμονα Χουσεῖν νὰ
ἐπανάλαβῃ τὸ μαῦρον παχιδί τοῦ Μελι-
δονίου. Σ' αὐτὸ λοιπὸν στὸ σπήλαιο τὸ
ὅποιον φαίνεται, ὡς νὰ ἐφτιάσθη ἐπίτηδες
ἀπ' τὴ φύσιν, εὗρισκαν καταφύγιον οἱ κά-
τοικοι τῶν γειτονικῶν χωριῶν, ὅσοι φορῆς
ἀπειλοῦντο ἀπὸ τὸν Τούρκο. Ὁ Ἰαπρά-
μης ἀπὸ κατέκαψε καὶ κατέστρεψε ὅλον
τὸν Μωρῆα, πολὺ τοῦ κκοφάνη ποῦ δὲν
μποροῦσε νὰ καταλάβῃ καὶ τὴ Μάνην, ἡ
ὅποια ἔμενε πάντα ἀδουλωτὴ, χάρις εἰς
τὸν ἀφάνταστο ἡρωισμό τῶν κατοίκων τῆς.
Στὴν ἀρχὴ λοιπὸν τοῦ θεριστοῦ τοῦ 1825
ἔστειλε τὰ καράβια του μετὰ πολλὰ στρατὰ
καὶ μετὰ διττάχην νὰ κἀνονε ἀπόβασον καὶ νὰ
καταλάβουν τὴ Μάνην. Τὰ καράβια ἤρθη-
κεν ἀρκετὰ στὸ Δεῖρον κάτω ἀπὸ τὴν Ἀ-
ροσόπολι καὶ ἐκείναι κἀνανε ἀπόβασον. Ἡ Μ-
κιάτισσος, ἡ ὅποιας τὴν ὄρα κείνην θεοί-
λανε τὰ χωράφια, ἔτρεξεν μοναχῆς, γιὰτὶ

οἱ ἄντρες τοὺς λείπανε στὸν πόλεμον, κέθη-
ρισαν μετὰ τὰ δρεπάνια τοὺς τὰ μαῦρα κε-
φάλια τῶν ἀρπαξάντων, μετὰ τὴν αὐτὴν εὐκολία
ποῦ ἐθερίζαν καὶ τὰ ξανθὰ κεφάλια τῶν
ἀσταχυῶν. Οἱ ἀρπαξάντες, ὅσοι κατάρθρωσαν
νὰ σωθῶν, καταφοβισμένον καὶ κατατρο-
πιασμένον τρέξανε νὰ σωθῶν στὰ καράβια
τους, τὰ ὅποια ἔφυγαν ἀμέσως κῆρθησαν·
ἔκταναν ἀπόβασον ἐδῶ στὸ μέρος τοῦ κατα-
φυγίου, ποῦ νόμιζαν πῶς δὲ θαυροῦν ἀν-
θρώπους. Ἄλλ' οἱ πρῶτοι ἀρπαξάντες ποῦ
πατήσανε τὸ πόδι του στὸ βράχο, μόλις
εἶδαν ἄνθρωπος εἰς τὴν πόρτα τοῦ σπήλαιου
πηδήσανε στὴ θάλασσα φοβούμενοι μὴ πά-
θουν τὰ ἴδια τοῦ Δειροῦ, καὶ ἤρχισαν νὰ
τοὺς κανονοβολοῦν ἀπὸ τὰ καράβια. Τότε
ἔγεινε τὸ ἐξῆς μεγάλο θαῦμα—τὸ διηγούν-
ται πολλὰς γοργές, ἡ ὅποιας ζοῦν ἀκόμη
καὶ ἡ ὅποιας ἦσαν τότε κυριτσάκια κείχαν
πάθη μαζὶ μετὰ τοὺς γονεῖς τους στὸ κατα-
φύγιον. Μία τουρκικὴ κανονόμπαλα ἐμπῆκε
ἀπὸ τὴν πόρτα μέσα στὸ σπήλαιο καὶ ἐκτό-
πησε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας στὸ ἀρι-
στερὸν βυζί, ἀμέσως ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλή-
τερα τουρκικὰ καράβια ἐβούλιαξε, τὰ δὲ
λοιπὰ φοβηθέντα ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν κέ-
πησαν ἀπρακτα στὴ Κάλυμνα. Τὸ θαῦμα
αὐτὸ κατέστησεν ἱστορικώτατον τὸ κατα-
φύγιον, ἀκόμη δὲ μέχρι σήμερον σώζεται ἡ
εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ φαίνεται τὸ
τραῦμα ποῦ τῆς ἔκαμε στὸ ἀριστερὸν βυζί
ἡ τουρκικὴ κανονόμπαλα. Τώρα τὸ κατα-
φύγιον μένει ἔρημον, καὶ οἱ μόνον ἐπισκέφται
του εἶνε ἡ νυχτερίδες τὸ χειμῶνα καὶ τὰ-
γρια περιστέρια τὸ καλοκαίρι ποῦ ἔρχονται
νὰ πιθῶν καὶ οἱ κυνήγοι ποῦ παραμονεύουνε
νὰ τὰ σκοτώσουν, κάπου-κάπου δὲ καὶ
κανένας γεωργός, ὁ ὅποιος κἀνει (σπέρνει)
μετὰ τὸ ζευγαράκι του πάρα πάνω στὸ κάμ-
πο κῶρεται νὰ γεμίσῃ τὴ σταμνίτσα του ἀπὸ
τὰ κρυσταλλένια του νερά. Ἐξω ἀγρία καὶ
ἀπότομα βράχια μετὰ κορφῆς μυτερές, τὰ
ὅποια χτυποῦν τρομαχτικὰ στὸ μάτι τοῦ
ναύτη ποῦ θὰ κάμψῃ τὴ μύτη τοῦ Κάβου
Γάλλου (Ἀκρίτα). Ἀπάνω σ' αὐτὰ πολὺ
σπάνια πατάει τοῦ διαβάτη τὸ πόδι, καὶ οἱ
μόνοι συντρόφοι τους εἶνε οἱ μαῦροι κορά-
κοι, οἱ ὅποιοι φέρνουν ἐκεῖ τὸ κυνήγι τους
νὰ τὸ σῶνε μετὰ ἡσυχία καὶ ἀφίνουν τῆς
παράδοξος καὶ πένθημνος φωνῆς τους νὰ σμί-
γουν σὲ μίαν ἀγρία καὶ ἀνατριχιστικὴ
συναυλία μετὰ τὴ βοῆ τοῦ κἀνον τὰ κύ-
ματα, σπάζοντα ἀπάνω στὰ βράχια τὸν
ἀφρό τους. Κάπου-κάπου κατὰ τὴν ἀνοιξί-
καὶ τὰ τριεθιὰρκα χειλιθονάκια, τὰ ὅποια
ἔρχονται κούρασμα κάτω ἀπὸ τὴν Ἀ-
φρικὴν, κάθονται ἐκεῖ ἀπάνω στὰ ἔρημα
βράχια καὶ μετὰ τῆς πρόσχαρης λαλιτσῆς
τους διακόπτουν τὴν πένθημνον μονοτονίαν
καὶ δίνουν μίαν διαβατικὴν εἰκόνα χαρᾶς
καὶ ζωηρότητος. Κ' οἱ ψαράδες τὸ καλο-
καίρι ἐν' ἀποφύγων τῆς τσουχτερῆς ἀχτι-
νης τοῦ ἡλίου, ἔρχονται ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ
τὸν ἴσκιον τους καὶ ἀπλώνουν μακαρίως τὰ
δίχτυα τους. Τὴ νύχτα ἀκούονται ἀπὸ κεί
ἀπὸ καμμιὰ κορφὴ καὶ τὰ παραπονετικὰ
μοιρολόγια τῆς κουκουβάγιας, τῆς παληῆς
βασίλοπούλας τοῦ παραμυθιοῦ, ἡ ὅποια
ἐδὲ ἀλέξε τὸ ἄγριο κῆρημικὸ ἐκεῖνο μεγα-
λεῖο τῆς φύσεως, γιὰ νὰ θρηνησῇ τὴ χαμ-
μένην ὠραιότητα καὶ εὐτυχία τῆς καὶ λές
κεῖ

ΛΑΙΚΑ

Δημόδη μνηολόγια

(Παραγγέλματα και παροιμίες)

[Συνέχεια]

5. Πράσινο

(ΜΑΪΟΣ)

- 1) Μάης άβροχος χρονιά εδνωχισμένη.
- 2) Στόν καταραμένο τόπο τὸ Μάη μήνα βρέχει.
- 3) Μάης άβροχος, τρυγητός χαρούμενος.
- 4) Ὁ Μάης ἔχει τ' ὄνομα, κι' Ἀπρίλης τὰ λουλούδια
- 5) Μαθημένο ναι τὸ ἀρνὶ νὰ κουρεύεται τὸ Μάη.
- 6) Ζῆσε, μαυρέ μου, νὰ φᾶς τὸ Μάη τριφύλλι.
- 7) Καιρὸς πουλεῖ τὰ λάχανα, κ' ὁ Μάης τὰ λουλούδια.
- 8) Τὸ Μάη πίψε τὸ νερό, τὸ Θεριστὴ τὸ ξεῖδι, τὸν Ἀλωνάρη τὸ κρασί, νὰ ὄῃς τὸ παλληκάρι.

6. Θεριστής

(ΙΟΥΝΙΟΣ)

- 1) Ἀπὸ τὸ θέρο ὡς τὸ ἔληξεν δὲν ἀπολείπουν ἢ δουλειαίς.
- 2) Τζιτζικας ἐλάλησε μαύρη ῥῶγα γυάλισε.
- 3) Θέλεις θέριζε και δένε θέλεις δένε και κουβάλα.
- 4) Μὴ σὲ γελᾷς ὁ μπαμπάκος και τὸ χελιδονάκι, ἂν δὲν λαλήρη τζιτζικας δὲν εἶν' ἀλοκαυράκι.
- 5) Τζιτζικας ἐλάλησε, Πάστε τὰ δρεπάνια σας.
- 6) Θέρος, τρύγος, πόλεμος.

7. Ἀλωνάρης

(ΙΟΥΛΙΟΣ)

- 1) Τὸν Ἀλωνάρη ἔβροχε σὶν ποντισμένο τόπο.
- 2) Τῆς Ἀγίας Μαρίας σῦκο και τοῦ ἁγίου Λιᾶ σταφύλι, και τ' ἁγίου Παντελεήμονα γεμάτο τὸ μαντῆλι.
- 3) Τ' ἁγίου Λιουτὸ καρδί τὸ Σωτήρος τὸ σταφύλι και τῆς Παναγίας τὸ σῦκο.
- 4) Ἔτσι τῶχει τὸ λινάρι: νὰ ἀνθῆ τὸν Ἀλωνάρη.
- 5) Ἀλωνάρης τὰ ἀλωνίζει και Ἀύγουστος τὰ ξεχωρίζει.

8. Δρυμάρης

(ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ)

- 1) Ἐβγήκε τὸ ροδάκινο; ἄρχισε τὸ νυχτερί.
- 2) Ἀγγουσε, καλέ μου μήνα, νάσουν δυὸ φραοίς τὸ χρονο.
- 3) Ὁ ἥλιος τοῦ Μαγιοῦ, τ' Ἀγγούστου τὸ φεγγάρι.
- 4) Ὁ Ἀγγούστος ἐπλάκωσε, ἢ ἄκη τὸ χεῖμῶνα.
- 5) Τ' Ἀγγούστου τὰ βοριάσματα τὸ Μάη ἀνιθυμούνται.
- 6) Ἦσθ' ὁ Ἀγγούστος πάθ' τὴν κάπα σου.
- 7) Ἀγγούστος ἄβροχος μούστος ἄμετρος.
- 8) Τοῦ Σωτήρος τὰ χαλίκια τοῦ Σιαυροῦ τὰ χελιδόνια.
- 9) Κάθε προᾶμια σὶν καιρὸ του κι' ὁ κολιὸς τὸν Ἀγγούστο.

Ε. Ν. Νάτσος (Ἐπεται τὸ τέλος)

Οἱ δύο κουμπάροι

Μιά φορά ένας ἐκάλεσε τὸν κουμπάρο του ἔς τὸ σπῆτι νὰ φᾶνε (με ἄλλους λόγους τὸν εἶχε πιάσει). Ἐπῆγε νὰ εἶνε τεσσαρακοστὴ και ἐπειδὴ τότε ἦτο φθινὸ τὸ μαῦρο χαβιάρι, ὁ φιλοξενῶν ἠγόρασε ἑλῆδες και κάμποσο μαῦρο χαβιάρι (σῦντος, νῆ Δία

ερίγδουπον, πώποτε ἐγευσάμην και οὐ δι-σπάζω εἰπεῖν, ὡς οὐδὲ γευθήσομαι εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα).

Ὅταν ἐτρώγανε, ὁ κουμπάρος ἐπῆρε μπροστά του τὸ χαβιάρι και ἐτρώγε, ἐνῶ ὁ φιλοξενῶν ἔτρωγε ἑλῆδες· ἀφοῦ εἶδε ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸ ὁ κουμπάρος του νὰ φᾶη κι' ἑλῆδες και ὅτι θὰ φᾶη ὅλο τὸ χαβιάρι, χω-ρίς ν' ἀφήσῃ και γι' αὐτόν, τοῦ λέγει:

— Φάε κι' ἑλῆδες κουμπάρε.

— Καλὸ εἶνε και τὸ χαβιάρι, τοῦ ἀ-παντᾷ.

— Ναί, μὰ εἶνε ἴγιο ἀκριβό.

— Ναί, και τοῦ ἀξίζει: νὰ εἶνε ἴγιο ἀ-κριβό, τοῦ ἐπανακλέγει ὁ κουμπάρος και ἐ-ξηκολούθησε τρώγων ἕως ὅπου τὸ ἔφαγε ὅλο, τοῦ φιλοξενῶντος κατὰδικασθέντος εἰς τὴν ἐλαοπαργίαν.

Λαμία Ἰω. Μπακογιαννόπουλος.

Πρακτικὴ Γεωργία

Διὰ τοὺς μῆνας Ὀκτώβριον και Νοέμβριον (Συνέχεια τοῦ φ. 113—10).

Ἀφοῦ περιποιηθῶμεν τὸ μικρὸν σπορεῖον μας ἐκ μικρῶν μηλεῶν ἢ ἀχλαδεῶν κατ' ὅ-λην τὴν μέγρη τῆς φυλλοβολίας ἐποχῆν συμ-πίπτουσαν κατὰ 9θριον-Δεκέμβριον, διακρί-πτουσαν τὰς περιποιήσεις και κατὰ Ἰανουά-ριον διὰ τὰ παδινὰ μέρη και Φεβρουάριον-15 Μαρτίου διὰ τὰ ὄρεινά· μεταφυτεύου-μεν τὰ φυτῖδια εἰς τὸ περιβόλιον ἢ κτήμα μας, τηροῦντες τηροῦντες ἀπαραίτητος τὰς ἐξῆς συνθήκας: 1) ποτίζου-μεν ἀφθῶνως και ἀπὸ τῆς προτεριαίας τῆς ἐμφυτεύσεως τὸ σπο-ρεῖον, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ φυτοῦ μετ' ὅλων τῶν ριζῶν-ριζιδίων και ὀλίγου χώματος, 2) σκάπτου-μεν λάκ-κον βάθους 0,60-0,80 και διαμέτρου 0,80-100, 3) πληροῦμεν τὸν λάκκον διὰ μίγ-ματος ἐκ χώματος (ἔχι ἐκ τοῦ ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ λάκκου) λαμβανόμενου ἐκ τῆς ἐπι-φανείας ἄμμου χονδροκόκκου ὅπου ὑπάρχει τοιαύτη πρόχειρος, και κόπρον τριῶν-τεσ-σάρων ὀκτάδων χωνευμένης και ἀναμιγνυο-μένης μετὰ τοῦ χώματος, 4) μετὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ λάκκου ἐκρίζου-μεν τὸ φυτῖδιον μεταφυτεύου-μεν εἰς βάθος ὅσον εἶχεν εἰς τὸ σπορεῖον ἢ και τι περισσύτερον κατὰ ἓνα δάκτυλον, πιέζου-μεν ἐλαφρῶς διὰ τῶν χεῖρων ἢ τῶν ποδῶν τὸ περὶ τὸ φυτὸν χῶμα, ἀκροτομοῦμεν τὸ φυτὸν διὰ τῆς κηπουρι-κῆς ψαλίδος, ἀφίνοντες εἰς τοῦτο δύο ἕως τρεῖς ὀφθαλμούς, και ποτίζου-μεν ἀμέσως, ἐξακολουθοῦντες μεχρὶ και τοῦ Σεπτεμ-βρίου τὰς 15θῆμερον ἀρδεύσεις, σκαλίζου-μεν τρεῖς ἢ τετράκις ἕστω και ζηρικῶς τὸν περί-ξ τοῦ φυτοῦ χῶρον 4-5 δακτύλων διὰ δὲ τὸ ἐπό-μενον 8—10—12, και μετὰ τὸ σκάλισμα, ὅπου δὲν ὑπάρχει ὕδωρ, καλύπτου-μεν τὸν περὶ τὸ φυτὸν-δενδρῶν χῶρον διὰ ζη-ρῶν χόρτων, ἀχύρων ἢ και θαλασσίων φυ-κῶν εἰς στρώμα πάχους 2—3 δακτύλων, 5) διὰ τὰ ὄρεινά μέρη αἰ ἀρδεύσεις πρέπει νὰ περιορισθῶν εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας τὸ πολὺ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου ἕως τέλος Ἰου-λίου, 6) ὅταν οἱ βλαστοὶ τοῦ νέου φυτοῦ ἀποκτήσωσιν ὕψος 0,40-0,50 τότε τὸ στη-ρίζου-μεν ἐπὶ πασσάλου εὐθέως και καθέτου και προσδένου-μεν ἐλαφρῶς διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ δένδρον κορμὸν ἀκριβῶς κάθετον, 7) ἐὰν κατὰ τὴν ἐκφύτυσιν δὲν ἔχουσι πα-ρέλθει οἱ παγετοὶ καλύπτου-μεν τὴν περὶ τὸ φυτὸν ἐπιφύτυσιν ὡς ἄνω ὑπ' ἄριθ. 4 ἐση-κειώσαμεν, διὰ νὰ μετριασῶμεν τοὺς ἐκ τοῦ παγετοῦ ἀπειλουμένους κινδύνους.

Ὅπως ἐργαζόμενοι ἀποκτῶμεν νέα εὐ-ρωστα και αἰωνόβια δένδρα, ἀλλὰ ταῦτα κατὰ κανόνα ἂν ἀφειθῶσιν κατὰ φύσιν θὰ πράξω-μεν μῆλα ἢ ἄπια ἄγρια και ἀνάγκη τῆς ἐξημερώσεως δι' ἐγκεντρι-σμοῦ περὶ οὐ ἄλλοτε.

Ἐλπίζω ὅτι ἀβραὶ δεσποινίδες και ἀνα-γνώσται τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. θὰ δημιουργήσω-σιν ἀριθμὸν τινα μηλεῶν ἢ ἀχλαδεῶν ὅχι μόνον διότι θὰ ἔχουσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τρώγωσιν ἐκλεκτὰς ὀπώρας, ὀφειλομένας εἰς μικρὰν ἀσχολίαν—παιδιά, ἀλλὰ θὰ χεραιαγωγῆσωσι και τοὺς ἀπειρους γεωρ-γούς μας, διότι ἡ παραγωγή ἀφθῶνων και ἐκλεκτῶν ὀπωρῶν εἶνε ἐπιτακτικὴ ὅχι μόνον ὡς ἀπαραίτητον ὑπὸ ὑγεινῆν και θρη-σκευτικῆν ἐποψίν συμπλήρωμα τῆς τροφῆς, ἀλλὰ και ὡς ὀπώρας τῆς Ἑλλάδος, μῆλα, ἄπια κάρυσ, ἀμύγδαλα, κεράσια, ροδάκινα,

βερούκοκα, δαμάσκηνα σταφυλὰ κλπ. ἀ-σφαλῶς και βεβαίως θὰ ἀποτελέσωσιν ἓνα τῶν πρώτων και πλουτοπαραγωγῶν κλά-δων τῆς γεωργίας, διότι ἐὰν καπορθωθῇ ἐκάστη ἐλληνικὴ οἰκογένεια και τοιαύτας ἔχομεν περὶ τὰς 550—600 χιλιάδας νὰ δημιουργήσῃ 80 μόνον ποικίλα ὀπωροφόρα δένδρα, ἔχομεν τοιαῦτα κατὰ μέσον ὄρον 44—48 ἑκατομμύρια, ὧν ἡ μέση καθαρὰ ἐτήσια παραγωγή κατὰ δένδρον ὑπολογι-ζομένη πρὸς δραχ. 3—5 εἶνε τὸ ποσὸν 132—240 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Κατὰ τὴν μεταφύτυσιν οἰωνόηποτε ὀ-πωροφόρων δένδρων, ἀπαραίτητος και ἐπι-τακτικὴ εἶνε και ἡ τήρησις και ἄλλων τινῶν συνθηκῶν διότι αὐτὰ θὰ ἐξασφαλίσουσι ὅχι μόνον τὴν ἀνοσίαν τῶν δένδρων ἀλλὰ και τὴν ἀφθονωτέραν παραγωγήν τούτων.

1) Νὰ μὴ φυτεύωσι τὰ δένδρα πλησίον τοίχων ἀφ' ὧν πρέπει νὰ ἀπέχωσι τοῦλάχιστον δύο μέτρα και εἰς χώρους ἔνθα ὑ-πῆρχον δένδρα και ἐξηράνησαν εἶτε ἐκ γή-ρατος εἶτε ἐκ νόσου ὅτε πρέπει νὰ προη-γηθῇ τῆς ἐμφυτεύσεως ἀπολύμανσις τοῦ ἐδάφους. 2) οἱ λάκκοι εἰς οὓς θὰ ἐμφυτευ-θῶσι τὰ δένδρα πρέπει νὰ σχηματίζωσι πρὸς ἑλλήλους οὐχὶ ὀρθογώνιον σχῆμα ἀλλὰ ῥόμβιον και 3) ἡ ἀπ' ἑλλήλων ἀπόστασις τῶν δένδρων πρέπει νὰ εἶνε 4—10—12 μέτρα ἀναλόγως τοῦ εἶδους τούτων.

Δηλώνουμε ὅτι παρεχόμεν δωρεάν εἰς πάντα ἀναγνώστην ἢ συνδρομητὴν τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. πρακτικὰς ὁδηγίας πρὸς θερα-πείαν πασχόντων δένδρων, προσθέτου-μεν ὅτι οἱ αἰτήσαντες τοιαύτας ὁδηγίας ἀπαραί-τητον εἶνε νὰ ὀρίξωσι τὸ εἶδος τῶν δένδρων νὰ δίδωσι συνοπτικὴν περιγραφὴν τῆς νό-σου ἐκ τῶν ἐνότων και νὰ ἀποστέλλωσιν ἐντὸς φακέλλου—κυτίου ὀλίγα φύλλα ἢ και κλαδίσκους ἐκ τοῦ πάσχοντος δένδρου, γράφοντες ἐπὶ τοῦ σακκιδίου—κυτίου: «Δείγμα ἄνευ ἀξίας» δι' ὃ τὸ ταχυδρομικὸν τέλος εἶνε λεπτὰ 5—15.

Ευλόκαστον Ἰ. Π. Σταματούλης

ΥΠΟ ΜΠΡΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ (ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

(Ὁ Σιρ Ἰωνάθαν Ἀρκε λαβὼν παραγγέλιον πρὸς ἀγορὰν οἰκίας εἰς Λονδὶνον Τρανσυλβανὸν μεριστῶνος Δρακουλὰ ὀνομαζομένου και προσκλήθει νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πύργον του, πηγαίνει ἐκεῖ.

Μετὰ πολλὰς αὐτοῦ περιπετείας ἀνακαλύπτει, ὅτι ὁ Δρακουλὰς ἦτο βουκόλας, ἐξεργόμενος ἐκ τοῦ τάφου του νύκτα και πίνων ἀνθρώπινον αἷμα και ὅτι ἐπειδὴ εἰς ἐκεῖνον τὸ μέρος οἱ χωρικοὶ εἶχον λάβει ὅλα τὰ κα-τάλληλα μέτρα διὰ νὰ τὸν ἐξορκίσουν ἤθελε ν' ἀνα-χωρήσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου θὰ εὐρισκε ἀφθονό-τερα θύματα, δι' αὐτὸ δὲ και ἡ ἀγορὰ τῆς οἰκίας εἰς τὰ πέριξ τοῦ Λονδίνου. Τέλος ὁ Δρακουλὰς κρυφθεὶς ἐντὸς κιβωτίου πλήρους χρώματος ἐπιβαίνει πλοίου διὰ τὴν Ἀγγλίαν, τρώγει δὲ ἄλλους τοὺς ναῦτας τοῦ πλοίου κατὰ τὸν πλοῦν και ἐν σχήματι μεγάλου κινῶ-στος πηδᾷ εἰς τὴν γῆν τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἶχεν ὁδηγήσει μόνος του τὸ πλοῖον.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἡ Μίνα, ἡ μνηστὴρ τοῦ Ἰω-νάθαν και ἡ φίλη τῆς Λουκίας ἢς ὁ Δρακουλὰς ἐν σχήματι ὄνου ἢ νυκτερίδος ἐβύζανε τὸ αἷμα κάθε βράδην ἕως οὐ ἐθανάτιωσεν αὐτήν. Ἐνας διάσημος Ὀλλανδὸς ἐπιστήμων ὁ Βάν-Ἐλ-σιγγ βαδὺς γνώστης ὄλων τῶν ἐξορκισμῶν και μαγεῶν μετὰ τοῦ φρενολόγου Σούαρθ μὴ κατορθώσαντες νὰ τὴν σώσωσι ἀρχίζου-μεν δεινὸν και φρικαλέον ἀγῶ-να πρὸς τὸν βουκόλακα, τοῦ ὁποίου τὴν ἔπαρξιν ἐπὶ τίλους εἶχον ὑποπειθεῖν.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἔχει συγγραφὴν κατὰ πρωτότυπον ἀληθῶς τρόπον. Ὁ συγγραφεὺς ἐφαντάσθη συρραπτόμενον τοῦτο ἀπὸ διά-φορα φύλλα ἡμερολογίων, ἐπιστολῶν και ἀν-ταποκρισῶν ἐφημερίδων σχετιζόμενα πρὸς ἄλληλα και ἀποτελοῦντα τὸ ὅλον.

— Ὡ, εἶπεν ὁ Καθηγητὴς, τότε εἶπες ἐγγύ-τερον τῆς ἀρχῆς και οἱ δύο σας παρ' ὅσον ὁ φί-λος Ἰωάννης, ὅστις ἔχει νὰ βαδίσῃ πολὺ ὀπίσω πρὶν φθάσῃ ἀκετὰ πλησίον ὡστε ν' ἀρχίσῃ. Ἦτο πρόσθετον ὅτι εἶχε ἐννοήσῃ τὴν ἐπανάδον μου εἰς τὸ πρῶτόν μου πνεῦμα τῆς ἀμφιβολίας ποῖν ἐγὼ εἶπω λέξιν. Εἶτα στραφείς πρὸς τοὺς ἄλλους δύο εἶπε μετὰ μεγάλης σοβαρότητος.

— Σὺς ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ κάμω ὅ,τι νομίζω καλὸν αὐτὴν τὴν νύκτα. Ἠξέρω, εἶναι πολὺ αὐτὸ πού σὺς ζητῶ και ὅταν μάθεις ἐκεῖνο τὸ ὅπου σκεπτό-μαι νὰ πράξω, τότε και μόνον θὰ γνωρίσεις πόσον πολὺ εἶνε. Δι' αὐτὸ ἄς μοι ἐπι-τραπῇ νὰ σὺς ζητήσω νὰ μὲ ὑποσχεθῆτε εἰς τὰ σκοτεινά, ὡστε μετέπειτα και-τοῖς δυνατοῖς νὰ θυ-μώσῃτε μαζί μου πρὸς καιρὸν—δὲν πρέπει νὰ ἀ-ποκρίθω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου τὴν πιθανότητα, ὅτι θὰ θυμώσῃτε—νὰ μὴ μέμψῃτε τὸν ἑαυτὸν σας διὰ τίποτε.

— Αὐτὸ εἶνε παρηγορία, νὰ σὺς πῶ, ὑπέλαβεν ἡ Κουίνσυ. Ἐγὼ θὰ ἐγγυηθῶ διὰ τὸν καθη-γητὴν.

Δὲν βλέπω διόλου πού τείνει ἀλλ' ὀρκίζου-μαι ὅτι εἶναι εὐλαχέρης και τοῦτο ἀρκεῖ δι' ἐμέ.

— Σὺς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὑπερήφανος ὁ Βάν Ἐλσιγγ.

Τὸ ἐθεώρησα τιμὴν μου νὰ σὺς λογαριάσω ὡς φίλον μ' ἐμπιστοσύνην και τοιαύτη ὑποστήριξις μου εἶνε πολυτίμητος.

Ἐπεινε τὴν χεῖρά του και ὁ Κουίνσυ τὴν ἔ-λαβε.

Τότε ἠμίλησεν ὁ Ἀρθούρος:

— Δόκτωρ Βάν Ἐλσιγγ, δὲν ἀγαπῶ νὰ ἀγο-ράζω κανὲν ἐμπόρευμα εἰς τὰ τυφλά και ἂν εἶνε πρῶτον μετ' ὅπου νὰ ὀίγεται ἡ τιμὴ μου ὡς καλῶς ἀναθεωραμένου ἀνθρώπου και ἡ πίστις μου ὡς χριστιανοῦ, δὲν δύναμαι νὰ δώσω τοιαύτην ὑπόσχεσιν. Ἐὰν δύνασθε νὰ μὲ βεβαιώσετε ὅτι αὐτὸ τὸ ὅπου σκεπτεύετε δὲν παραβιάζει κανὲν ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο, τότε σὺς δίδω τὴν συγκαταθεσί- μου παράκατα μ' ὅλον ὅτι, εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω πού τείνεται.

— Δέχομαι τὸν περιορισμὸν σας, εἶπεν ὁ Βάν Ἐλσιγγ και πᾶν ὅ,τι ζητῶ εἶνε ἐὰν αἰσθανθῆτε ἀνάγκη νὰ καταδικάσετε πρῶξιν μου οἰωνόηποτε πρῶτον νὰ τὴν μελετήσετε καλῶς και νὰ πεισθῆ-τε, ὅτι δὲν παραβιάζει τὰς ἐπιφυλάξεις σας.

— Συναίνω! εἶπεν ὁ Ἀρθούρος αὐτὸ εἶνε ὀρθόν. Και τώρα ἀφοῦ οἱ προκαταρκτικοὶ ὄροι ἐτελείωσαν, ἤμπορῶ νὰ ἐρωτήσω τί πρόκειται νὰ κάμωμεν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἐλθῃτε μαζί μου και νὰ ἐλ-θῃτε κυρὰ εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Κίγγστεδ.

Ἦ ὄψις τοῦ Ἀρθούρου ἠλλοιώθη καθὼς ἀ-πῆντα μὲ τρόπον ἐκπληξέως.

— Ὅπου εἶνε θαμμένη ἡ ἀτυχῆς Λουκία.

Ὁ καθηγητὴς κατένευσεν.

Ὁ Ἀρθούρος ἐξηκολούθησε:

— Και ἀφοῦ ὑπάγωμεν ἐκεῖ;

— Νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὸν τύμβον!

Ὁ Ἀρθούρος ἠνωρθώθη:

— Καθηγητὰ σπουδαίως ὀμιλεῖτε ἢ εἶνε τε-ρατοδὴς ἀπείρητος; Νὰ μὲ συγχωρήτε: βλέπω ὅτι σπουδάζετε.

Ἐκάθισεν πάλιν, πλην εἶδα ὅτι ἐκάθισεν ἀ-κλόνητος και ὑπερήφανος, ὡς θέλων νὰ τηρήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν του. Εἶτα ἔγεινε σιωπῆ, ἕως ὅ-που και πάλιν ἠρώτησεν:

— Και ἀφοῦ εἰσέλθωμεν?

— Νὰ ἀνοίξωμεν τὸ φέρετρον.

— Αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ. Εἶπεν ὁ γίγλιος ἀνορ-θῶθεις και πάλιν.

Θέλω νὰ εἶμαι ὑπομονητικὸς εἰς ὅσα εἶνε λο-γικὰ πράγματα ἀλλ' εἰς αὐτὸ— εἰς αὐτὴν τὴν βεβήλωσιν τοῦ τάφου— μίξ πού...

Ἐπνίγετο ἀληθῶς ἀπὸ ἀγανάκτησιν. Ὁ καθη-γητὴς τὸν προσέβλεπε μετ' εὐσπλαγγνίας.

— Ἐὰν ἤδυνάμην νὰ σὺς ἀπαλλάξω ἀπὸ ἓνα πόνον, πτωχέ μου φίλε, εἶπεν, ὁ Θεὸς γνωρίζει, ὅτι θὰ τὸ κάμω.

Ἄλλ' αὐτὴν τὴν νύκτα οἱ πόδες μας θὰ πα-τήσωσιν εἰς ἀκανθώδεις δρόμους.

Ἄλλως ἀργότερα και διὰ πάντοτε οἱ πόδες τοὺς ὁποίους ἀγαπούσατε θὰ βαδίζου-μεν εἰς δρόμους φλογῶς.

Ὁ Ἀρθούρος τὸν ἐκύτταξε μὲ ἀκίνητον λευ-κὸν πρόσωπον και εἶπεν:

— Νὰ εἰσθε προσεκτικῶς, κύριε.

— Δὲν θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἀκούσῃτε ὅ,τι ἔχω νὰ εἶπω; εἶπεν ὁ Βάν Ἐλσιγγ. Και τότε θὰ γνω-ρίσετε τοιαύτην τὰ ὄρια τοῦ σκοποῦ μου. Προέ-πει νὰ ἐξακολουθήσω;

— Αὐτὸ εἶναι ὀρθόν, ὑπέλαβεν ὁ Μόρρις.

Μετὰ μικρὰν παύσιν ὁ Βάν Ἐλσιγγ ἐπανελάβε προφρονῶς μετ' ἄγῶνος.

— Ἡ Μίς Λουκία εἶνε ἀποθιμμένη δὲν εἶνε ἔτσι; Ναί, τότε δὲν δύναται νὰ γείνη ἀδίκημα εἰς αὐτήν. Ἄλ' ἐὰν δὲν εἶνε ἀποθιμμένη...

Ὁ Ἀρθούρος ἀνεπήδησεν ὀρθῶς.

— Θεὲ πανάγαθε, ἔκραξεν τὶ ἐννοεῖτε; μήπως ἔγεινε λάθος; ἐτάφη ζωντανή;

Ἐγὼ γυγυξε μετὰ πόνου τὸν ὁποῖον οὐδ' ἔλπιε κατεπράυνε.

— Δὲν εἶπα ὅτι εἶνε ζωντανή.

Δὲν τὸ ἐφόρουν. Δὲν προβαίνω περαιτέρω εἰμὶ, νὰ εἶπω ὅτι δυνατὸν νὰ εἶνε ζώνεστος.

— Ζώνεστος! ὅχι ζωντανή; τί ἐννοεῖτε;

Εἶνε ἐπιὰ τῆς ὄλα αὐτὰ, ἢ τί εἶνε;

— Εἶνε μυστήρια τὰ ὁποῖα οἱ ἀνθρωποὶ δύ-νανται μόνον νὰ εἰκάζωσι, τὰ ὁποῖα ἀπὸ γενεῆς εἰς γενεάν ἐν μέρει μόνον δύνανται νὰ λυθῶσι.

Πιστεύσατέ με, εὐρισκόμεθα τώρα πρὸ ἑνὸς τοιούτου.

Ἄλλὰ δὲν ἐτελείωσα. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ κόψω τὴν κεφαλήν τῆς νεκρᾶς Μίς Λουκίας;

— Οὐκ ἀνέ και γῆ! ἔκραξεν ὁ Ἀρθούρος ἐν τρικυμῆς πάθους, ὅχι δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν θὰ συναίνεσω εἰς μίαν ἀκρωτηρίασιν τοῦ σώματός της...

(Ἄκολουθε!)

Ἐνας δικηγόρος ἐδγάλε τὴν φωτογρα-φίαν του εἰς τὴν ἐννοούμενην του στάσιν—στέκων με τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια του. Οἱ φίλοι και πελάται του οἱ ὁποῖοι εἶδον τὴν εικόνα, ὅλοι ἀνεφώνησαν.

— Ὡ, πῶς τὸν μοιάζει!

— Δὲν τὸν μοιάζει καθόλου, εἶπεν ἓνας γέρον χωρικός· δὲν βλέπετε πού ἔχει τὰ χέρια του στῆς δικῆς του τζέτες;

ΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῶν πρὸς δημοσίευσιν ἀποστελλομένων ἀπὸ ἐκτὰ κειμένων ἀποστολῶν ὅλα τὰ πρωτότυπα δεῖν νὰ φέρουν ἐπισημειωμένον τὸ κατωθί τετραγωνίδιον πογεγραμμένον. Ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ Α.Ο.Δ.Ο

Πιστοποιῶ διὰ τὰ ἐσώκλειστα χειρόγραφα εἶναι πρωτότυπον ἔργον μου καὶ ἔχει μετὰ φραγῆς ἢ ἀντιγραφῆς.
Ἵπογραφή

Οἱ ζητούντες νὰ τοῖς ἐπιστραφῶσι χειρόγραφα τῶν μὴ χρησιμοποιοηθέντων δεῖν ν' ἀποστέλλουν φάκελλον ἐνεπιγραφῶν καὶ μετ' ἐπισημειώσεων διὰ τὴν ἐπιστροφήν.

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ο ΧΡΥΣΟΣ

- Ἡ Ἀλήθεια
- Ἡ Ἀνθρωπότης
- Ὁ Χρυσός
- Ἡ Ἥχῳ

Ἡ Ἀλήθεια. — Ὡ Ἀνθρωπότης, στήθι, στήθι ἐπ' ὀλίγον, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπένοισον πέριξ σου, ἰδὲ τὸ περιβάλλον σε.

Ἡ Ἀνθρωπότης. — Χρυσὸν ζῆτῶ, πλούτη ζῆτῶ, ὠραία μέγαρα, ἡδέϊας ἀπολαύσεις, αὐτὰ ἀρκοῦν δι' ἐμέ, δὲν θέλω τίποτε, ἄφες με, μὴ μὲ ἐνοχλεῖς διὰ τῶν πομπῶν θεωριῶν σου, διὰ τῶν ἀρχῶν σου περὶ ἡθικῆς, τέλος διὰ πράγματα ἀόρατα, ἀφρορημένα, μὴ ὑφιστάμενα ἴσως βλέπεις ἐκεῖ τὰ πλούτη, τὴν αἴγλην τῆς πολυτελείας; θάξυμασε μετ' ἐμοῦ καὶ σύ, ὦ Ἀλήθεια, τρέξε καὶ σύ πρὸς αὐτὰ, ἰδοὺ τὰ ἰδεώδη, ἰδοὺ τὰ ρομαντικά, ἰδοὺ ἡ ἀπόλαυσις.

Ὁ Χρυσός. — Καὶ ὅλα αὐτὰ, ὦ Ἀνθρωπότης, μόνον δι' ἐμοῦ δύνασαι νὰ τὰ ἀποκτήσῃς; θέλεις αἴγλην, θέλεις πλοῦτον, θέλεις ἀπόλαυσιν, ἔλθε πρὸς με δούλη μου γενεὴ καὶ σοὶ ὑπόσχομαι τὰ πάντα.

Ἡ Ἀλήθεια. — Χρυσέ, ὑπόσχεσαι πολλὰ καλὰ, πολλὰ ἀγαθὰ, πλοῦτη, ὠραϊότητας καὶ ἀπολαύσεις, λοιπὸν πάντα τὰ καλὰ σου διὰ μιᾶς ὑπόσχεσεως τὰ ἐκμηδενίζω.

Ὁ Χρυσός. — Ἀγαπήτη μου Ἀλήθεια, γίνεσαι ὀλοτελῶς μωρὰ διὰ τῶν λόγων σου, τί δύνασαι νὰ ἀντιτάξῃς εἰς τὴν λάμψιν μου μόνον;

Ἡ Ἀλήθεια. — Τὸ φῶς, ἄνευ τοῦ ὁποῦ σὺ θύνεσαι.

Ὁ Χρυσός. — Καὶ εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις τῆς ὕλης;

Ἡ Ἀλήθεια. — Τὴν αἰώνιον ἀπόλαυσιν τῆς ψυχῆς.

Ὁ Χρυσός. — Ὅλα αὐτὰ εἰσὶν ἔννοια ἄνευ ἀπτόν ἀποδείξεων.

Ἡ Ἀλήθεια. — Ἀπατήσαι Χρυσέ, αἱ ἀποδείξεις μου εἰσὶν ἀπτόως ἀποδοδεδειγμένα καὶ διὰ τὰ σοὶ ἀποδείξω αὐτὰ, λάβε ἐν μέλος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐγὼ θὰ λάβω ἐν ἑστέρον καὶ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ θὰ ἐπανεέλθῃς κομίζων τὸν δούλον σου καὶ ἐγὼ τὸν ἰδικόν μου; καὶ τότε θὰ κρίνωμεν ἐξ αὐτῶν τίς ὁ εὐτυχέστερος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ὁ βίος τοῦ δούλου τοῦ Χρυσοῦ

Δουλ. Χρυσοῦ. — Ὡ Χρυσέ, τέλος σέ ἀπέκτησα μετῆλθον πάντα τὰ μέσα, ὑπερηθῆσα πάντα τὰ ἐμπόδια, ἔγεινα διὰ τὴν ἀγάπην σου δολοφόνος, κακοῦργος, κλέπτῃς; τέλος σέ ἔχω.

Ὁ Χρυσός. — Δούλε, εἶνε ἀληθές ὅτι με ἔχεις κτῆμά σου, τώρα ρίψου εἰς τὰς ἀπολαύσεις, μηδενὸς φείδου, ὅλα εἶνε ἰδικὰ σου, ἄπαξ ἐν μέρος μου σοὶ ἀνήκει.

Δουλ. Χρυσοῦ. — Τί ὠραία συμπόσια! τί ὠραία ζωὴ! τὰ πάντα μοὶ εἶνε ῥόδινα, συμπάσα ἡ ἀνθρωπότης εἰς ἐν νεῦμα μου κλίνει τὴν κεφαλήν της, διότι ὁ δούλος κατέστησε δούλον τὸν ἄγοντα τοῦ παντός, τὸν Χρυσόν.

Ὁ Χρυσός. — Σπεῦδε λοιπόν, ὦ δούλε μου, κορέσθητι ἀπὸ ἡδονῶν; διότι πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ θανάτου καὶ θὰ με ἀποχωρισθῆς. Σπεῦδε.

Δουλ. Χρυσοῦ. — Ἡ ὥρα; Θάνατος; ὡστε θὰ ἀποθάνω; τόσον ἀργήγορα θὰ σέ χάσω; ἀλλὰ ἐγὼ, Χρυσέ, ἐδαπάνησα ὅλην μου τὴν ζωὴν διὰ νὰ σέ ἀποκτήσω ὑπέ-

φερα, ἔπραξα καὶ ἔπαθον πολλὰ δι' ἐσέ, καὶ τώρα μοὶ λέγεις νὰ σπεύσω, αἰὶνὸν θὰ ἀποθάνω; Βλέπεις, ἐκ τῶν ἀκολασιῶν, ἐκ τῶν κακουργημάτων κατήτησα ἡ σκιά ἐμουτοῦ καὶ τώρα ὅπου ἔπρεπε αἰώνιος νὰ ἀπολαύσω τὰ καλὰ ἃ μοὶ ὑπεσχέθης μοῦ λέγεις ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου; Ὁ Χρυσός. — Φεῦ!...δούλε! οὕτω προορίζεται...

Δουλ. Χρυσοῦ. — Δὲν εἶνε διόλου αὐτός ὁ προορισμός; τί ἔπραξα; διὰτί ἦλθον ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον; διὰτί ἐκοπίασα; διὰτί ἐφθειρα τὴν ζωὴν μου; διὰ νὰ σέ κατακτή-

χία μου αὕτη αἰσθάνομαι; ὅτι θὰ εἶνε αἰώνια. Τώρα ἂς ἀποθάνω, εἶμαι εὐδαίμων, διότι ἐν τῇ προσκίρῳ ζωῇ μου ἐπρομηθεύθην αἰώνιον τοῦ αἰωνίου μου ἐγὼ τροφήν. Χαῖρε, Ἀλήθεια, διότι με κατέστησας εὐτυχῆ...καὶ ἐκπνεῖ με τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη ψιθυρίζων...Χαῖρε θάνατος Ἀλήθεια, χαῖ...ρε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

[Ὁ δούλος τοῦ Χρυσοῦ συναντᾷ τὸν δούλον τῆς Ἀληθείας ἐν τῇ αἰωνίᾳ ζωῇ. Ἰσπαται ἐκτετυτικῶς πρὸ τοῦ τελευταίου.]

Δουλ. Χρυσοῦ. — Πεινῶ, διψῶ, οἰκτείρατέ με.

Δουλ. Ἀληθ. — Τί ἔπραξας ἐν τῷ κόσμῳ; Δουλ. Χρυσοῦ. — Εἰργάσθην ὅπως ἀποκτήσω χρυσόν. Καὶ σύ;

ΣΤΟΝ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΝΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΦΩΤΙΟΝ ΚΑΛΠΙΔΗΝ

Γιατί τὸ Κοῦγι τοῦ Σουλιού, τ' Ἀρχάδ', ἡ Ἁγία Λαύρα, γιατί ἡ Ἀλαμάνια μας καὶ τὸ Μανιάκι πέρα, σηκώσαν πάλι σύννεφα, σηκώσαν πάλ' ἄερα, καὶ βγάζουν φλόγα καὶ φωτιά, φωτιά, καπνὸν καὶ λαύρα;

Μήπως κτυπιέτ' ὁ Διάκος μας μετὸν Ὁμὲρ Βριώνη, κ' ὁ Φλέσσας μετὸν Ἰμβραήμ, σὰν τὰ παλιὰ τὰ χρόνια; ἢ μὴ στή Λαύρα ὁ Γερμανὸς τὸ Λάβαρο σηκώνει, κ' ἀστράφτουν πάλι τὰ σπαθιά, ἢ πάλλες, τὰ μιλιώνια.

Οὔτε κτυπιέτ' ὁ Διάκος μας, οὔτε βροντᾷν μιλιώνια, οὔτε ἔγυρισαν τὰ παλιὰ τὰ δοξασιμένα χρόνια, ποῦ ἀστραφετὸν Ὀλυμπο καὶ βρόνταγε στήν Οἶτη, κ' ἔπεφταν τ' ἀστρατόβροντα ἕψηλά ὅσον Ψηλορείτη.

Ἀλλὰ Ρουμᾶνοι κ' Ἀλβανοί, σὰν ἄγρια θηρία, γὰ τοῦ Χριστοῦ μας τὸ Σταυρό, γὰ τὴ Μακεδονία, ἕψηλά μέσ' τὴν Κουμένιτσα, καὶ ἄλλο μας Δεσπότη, κ' ἄλλον μᾶς δολοφόνησαν, τῆς «Κορυτσίας τὸ Φῶτη».

Ἐν Ἀλητοελετῇ Οἰχαλίας 5)10)6.

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΤΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱατρός (Μεσσήνιος).

σω; αὐτὸς λοιπὸν εἶνε λοιπὸν ὁ προορισμός τῆς ἀνθρωπότητος; Ὡ ἀνθρωπότης, ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς σέ οἰκτείρω...

Ἡ Ἥχῳ. — Σέ οἰκτείρω...Σέ οἰ...κτείρω...ω...ω...ω...

[Ὁ δούλος τοῦ Χρυσοῦ πίπτει ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτου κλίνης τοῦ πλήρης ἀπελπισίας, διότι πολλὰ διαπράξας ἐν τῷ βίῳ του, διορᾷ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν βλέπει ἐν μέγα ΜΗΔΕΝ ὅσον προσγγίζει πρὸς τὸν θάνατον τὸ ΜΗΔΕΝ μεγαμεγεθύνεται πρὸ τῶν ἐσθεσιμένων ἐκ τῆς ἀγωνίας τοῦ θανάτου ὀφθαλμῶν του, καταπληκτικώτατα, ἐκβάλλων δὲ τὴν ὑστάτην πνοὴν ψιθυρίζει πικρῶς.]

Ἐπραξα ἐν μέγα ΜΗ...ΔΕΝ.....

Ὁ βίος τοῦ δούλου τῆς Ἀληθείας

Δουλ. Ἀληθείας. — Ὡ Ἀλήθεια... πόσον εὐδαίμονα με κατέστησας! σέ ἔκαμον κτῆμα μου διὰ μεγάλων κόπων καὶ μόχθων, ἀλλὰ τώρα ὅπου με περιβάλλεις, με δροσιζεις ὡς ἡ αὐρα, με λαμπυρίζεις ὡς ἀστέρων, εἶνε ἀληθές ὅτι θὰ σέ κατέχω αἰώνιος;...

Ἡ Ἥχῳ. — Αἰώνιος...αἰ...ω...ω...ω...ω...ω...ω...

Ἡ Ἀλήθεια. — Ναι, τέκνον μου, αἰώνιος, αἰώνιος...ἐγὼ θὰ σέ φωτίξω πρὸς τὰς ἐρεῦνας σου, ἐγὼ θὰ σοὶ δίδω θάρρος εἰς τὴν μελέτην σου. Μάνθανε, μάνθανε αἰώνιος, διότι δι' αὐτὸ προωρίσθη.

Δουλ. Ἀληθείας. — Ἀλλὰ πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ θανάτου καὶ λυποῦμαι ὅτι θὰ σέ ἀποχωρισθῶ.

Ἡ Ἀλήθεια. Οὐδόλω, φίλε μου, θὰ με ἀποχωρισθῆς, διότι ἐγὼ δὲν κατέχω τὸ εὐτελές σαρκίον σου, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν σου περιβάλλω καὶ θὰ περιβάλλω πάντοτε.

Δουλ. Ἀληθείας. — Αἰθερία χαρὰ κατέχει τὴν ψυχὴν μου, ἄφατος εὐδαιμονία... Ὑπέφερα πολλὰ, ἐδίψησα, ἐδαπάνησα, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦσαν πρόσκαιρα, ἐνθ' ἡ εὐτυ-

Δουλ. Ἀληθ. — Εἰργάσθην ὅπως ἀποκτήσω τὴν ἀλήθειαν. Ποῖος τῶν δύο εἶναι ὁ ἐκτελέσας τὸν προορισμόν του;

Δουλ. Χρυσοῦ. — Σὺ! Τρισευδαίμων ἄνθρωπε. Τρισκατάρατε Χρυσέ ἔσο ἡ ἀπώλεια τῶν ἀναστησάντων σε.

Καὶ γονυπετῶν πρὸ τῆς ἀληθείας καὶ συμπλεκῶν τὰς χεῖρας.

Χαῖρε πηγὴ τῆς θεότητος.

Χαῖρε Ἀλήθεια!

Εἰς αὐτὸ ἡ Ἀλήθεια ἐκαλύφθη ὑπὸ αἴγλης φωτὸς καὶ ἐκ τῆς λάμψεως τῆς ἡμαυρόθη ὁ Χρυσός, ὅστις καὶ κατέπεσεν εἰς τὰ ἄβυθα τοῦ σκότους.

Ἐκτοτε ὁ χρυσὸς κατέστη ὁ κακὸς δαίμων καὶ ὁ ἀπαραιτήτος τῆς Ἀνθρωπότητος κύριος.

Ἀλλὰ τρέμε Χρυσέ διότι ἡ λάμψις τῆς Ἀληθείας φθάνει καὶ θὰ σέ ἀμαυρώσῃ διὰ παντός.

Δ. Σ.

Παρακαλεῖται ὁ γράψας τὴν ὠραίαν ταύτην παραβολὴν νὰ μᾶς σημειώσῃ εὐανάγνωστον τὸ ὄνοματεπώνυμόν του, ὅπως τὸ καταστήσωμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας διὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τοῦ περιοδικοῦ. — Σ. τοῦ Α.Ο.Δ.Ο.

Ἐξετάζεται εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν: — Δύνασαι νὰ μᾶς εἴπῃς ποῦ εὕρισκεται ὁ χρυσός;

— Ἐὰν τὸ ἐγνώριζον, δὲν θὰ ἠρχόμην νὰ δώσω ἐξετάσεις ἐδῶ.

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ ἀγγύνης καὶ οἴνου;

— Καμμία....

— Τί εἶπες;

— Καὶ μετὰ τὰ δύο, χάνεις τὸ... κεφάλι σου.

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου: — Κατηγορεῖσαι ἀπὸ τὸν ἱατρὸν ὅτι εἶπες ὅτι οἱ ἱατροὶ εἶναι κακοῦργοι ἢ λησταί. — Βέβαια! καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω.... — Πῶς;... — Ἴδου ἡ τοῦ ἀφαίρουσιν τὴν ζωὴν ἢ τὸ βυζάντιον.

Κάποιος εὐφυῶν Πελοποννήσιος ἦλθε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ περιεπάτει χαζεύων ὅτε εἶδε τὸ μικρὸν παραθύριον τοῦ γραφείου ἐνδὸς δικηγόρου, ἀμέσως ἔθεσε ἐντὸς τὸ κεφάλι του καὶ ἤρώτησε.

«Μπάρμπα τί ποιεῖτε ἐδῶ;» «βλάκες», ἀπὸντησεν ὁ ἐτοιμολόγος δικηγόρος. «Ἄ! θὰ κάνῃς καλὴ δουλειὰ ἀφοῦ σὺ μόνον εἰμίνες.» Ἀπὸντησεν ὁ ἐτοιμολογώτερος χωρικός.

Ὁ βαρώνος Δόξηπ, ὁ ἐνδοξος Ἰρλανδός, δικαίως συνειθίζε νὰ λέγῃ τὸ ἐξῆς ἱστορικόν, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ ἐνόρκων. Κάποτε λοιπὸν ἀποτεινόμενος, ἔλεγε, πρὸς τοὺς ἐνόρκους. «Κύριοι ἐνορκοὶ, νὰ καταλάβετε παρακαλῶ τὰς συνήθειας θέσεις σας». Καὶ ἀμέσως ὅλοι ἐπορεύθησαν εἰς τὰ ἐδῶλια τῶν κατηγορουμένων.

Κάποιος ψαρᾶς, ἐψάρευεν εἰς τὴν παραλίαν ἕν ζεῦγος διήρχετο καὶ τὸν ἠρώτησε. «πόσα ψάρια ἐπιάσες ὡς τὴν ὥρα;» Ὁ ψαρᾶς εἰς ἀληθῆ τόνον ἀπαντῶν, «ἕνα τοῦ τοποῦ θὰ πιάσω τώρα, καὶ δύο ἔπειτα. ἐν ὄψι τοῖα».

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Λύσεις τῶν Αἰνιγμάτων τοῦ φ. 42. 1.—Βίτος—γάτος. 2.—Κλέψις. Λύται: Ἀστὴρ (Ἡράκλειον).—Κ. Λόντος (Ἀθῆναι). Αἶνιγμα Μίαν γῶραν ἂν θελήσῃς, νὰ τὴν ἀναγραμματίσῃς. Ἐνα ὄνομα ἐνδόξου ἥρωος θὰ σχηματίσῃς. (Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Λόντου).

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ πρῶτος ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος τοῦ κόσμου κατεσκευάσθη εἰς Ἰρλανδίαν.

Εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς τῆς Ρωσσίας κρατοῦνται βιβλία ἐντὸς τῶν ὁποίων οἱ ἐπιβάται δύνανται νὰ σημειώσουν ὅτι δῆποτε παράπονα ἔχουν νὰ κάμουν.

Εἰς Ἰαμαϊκὴν 29,000 στρέμματα εἶνε ἀφιερωμένα εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν βανανῶν, καὶ περὶ τὰ 14,000,000 δεμάτια βανανῶν ἐξάγονται ἐτησίως.

Ἡ Καλιφορνία ἔχει τὸν μικρότερον ἴππον τοῦ κόσμου. Ἐχει μόνον 22 δακτύλων ὕψος καὶ ζυγίζει 7 λίτρας ὅταν εἶνε πεταλωμένος.

Εἰς στατιστικὸς ὑπελόγησεν ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς Εὐρώπην κατὰ τὴν τρέχουσαν στιγμὴν 9,500,000 ἄνδρες ὑπὸ τὰ ὅπλα. Ἄν ὅλοι παρετάσσοντο εἰς μίαν γραμμὴν, ἡ γραμμὴ θὰ εἶχε 1,500 μιλίων μήκος.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας πρόκειται νὰ προσλάβῃ ἰδικόν της ἱατρὸν, ὅστις θὰ λαμβάνῃ 860 λίρας κατ' ἔτος, μίαν ἐπιχορήγησιν δι' ἐνοίκιον, μίαν γυνῆν διὰ κάθε ἐπίσκεψιν καὶ θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα καὶ ἰδιαιτέρας πελατείας.

Ἐν ἀεροστάτῳ.

Ἡμέραν τινα, ὁ ἀτυχὴς ἀεραναυτὴς Βάλδιν τῆς Ἀγγλίας, εὕρισκόμενος λίαν ὑψηλά, προσεβλήθη ὑπὸ μεγάλων βρομῶν ἀέρος καὶ ὤφειλε νὰ κατέλθῃ, ἔπρεπε ὅμως νὰ γνωρίζῃ τὰ τοπικὰ καὶ ἔλαβε τὸ τηλεσκοπίον του καὶ ἐξήταξε τὰ πέριξ, εἶδε δὲ μόνον μίαν οἰκίαν καὶ ἀνθρωπὸν τινα καλλιεργούντα τὸ χωράφι του, ὅτε ἔφθασεν εἰς ὕψος 100 ποδῶν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἔτρεχε συγχρόνως τὸ ἀερόστατόν του, ἠρώτησε τὸν ἀνθρωπὸν, δυνατὰ φωνάζας πρὸς αὐτόν. Αἶ! αἶ! ποῦ εὕρισκόμεθα; Ποῦ εὕρισκεσθε; ἀπὸντησεν ὁ γεωργός. Ναὶ ἀπάντησον γλήγορα. Διὰτί; εἰς ἕνα ἀερόστατον δὲν εἰσθε δὲν τὸ βλέπετε;

Ο ΚΥΡ ΜΑΡΤΙΝΟΣ Ο ΒΑΡΕΛΑΣ

(Διήγημα του Όφμαν)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ζ'.—Πώς εἶς τρίτος ἐργάτης παρουσιάσθη εἰς τὸν κύρ Μαρτίνον καὶ τί ἐπικολλούσθην

Ὀλίγος καιρὸς ἤρκεσεν εἰς τὸν κύρ Μαρτίνον διὰ νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ μὲν Φρειδερίκος ἦτο ἐργάτης ἀκούρατος καὶ σπανίως νοημοσύνης, ὁ δὲ Ρεϊνόλδος ἦτο εἰς ἄκρον ἐπιτήδειος εἰς τὰ μετρήματα καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν διαστάσεων ἀλλὰ δὲν ἀντίειχε πολλὴ εἰς τὴν κούρασιν. Ἄλλως διεκρίνοντο καὶ οἱ δύο διὰ τὸ ἀνεπιλήπτον τῆς διαγωγῆς των, καὶ ὁ Ρεϊνόλδος μάλιστα διὰ τὸ αἰωνίως φαιδρὸν καὶ εὐδιάθετον ἦθος του. Ἐτραγώδων ἀδιακόπως, καὶ μαζί, ἰδίως ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ὀραίας Ρόζας, ἄσματα μελωδικὰ καὶ τερπνὰ καὶ ἂν ὁ Φρειδερίκος, θεωρῶν τὴν Ρόζαν, ἤρχιζε νὰ τραγουδῇ μελαγχολικά, ὁ Ρεϊνόλδος ἀμέσως ἤρχιζε τὸ ἀστέον του τραγουδιᾶ: «Τὸ βαρέλι δὲν εἶνε κιάρα, ἡ κιάρα δὲν εἶνε βαρέλι», τὸ ὁποῖον ἐφαίδρυνε τόσον τὸν κύρ Μαρτίνον, ὥστε ἄφινε τὴν πλάνην του νὰ πῆσῃ κατὰ γῆς καὶ ἐβάσταζε τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τοὺς γέλωτας. Ἄλλως καὶ οἱ δύο σύντροφοι καὶ πρὸ πάντων ὁ Ρεϊνόλδος ἦσαν ὑπὸ τὴν ἰδιαίτεραν εὐνοίαν τοῦ πατρῷος των, καὶ ἦδοναὶ τὸς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ Ρόζα ἐξήτει συχνὰ πρόφασιν ὅπως ἔρχεται εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ παραμένῃ ἐκεῖ περισσότερον παρ' ὅσον ἄλλοτε ἐσυνήθιζεν.

Ἡμέραν τινα ὁ κύρ Μαρτίνος ἐμβῆκε συλλογισμένους εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ὅπου εἶχεν ἐγκαταστήσει τὴν θερινὴν του ἐργασίαν. Ὁ Ρεϊνόλδος καὶ ὁ Φρειδερίκος εἶχον μολίς ἀποτελεῖσαι ἓνα μικρὸν πῖθον. Ὁ κύρ Μαρτίνος ἐστάθη πρὸ αὐτῶν, μὲ τοὺς βραχίονας σταυρωμένους, καὶ τοὺς εἶπε:

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐκφράσω, παιδιά μου, πόσο εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σᾶς: ἀλλὰ βρῖσκομαι τώρα σὲ μεγάλῃ στενοχωρίᾳ. Γράφουνε ἀπὸ τὸν Ρῆνον πὺς ὁ τρύγος θὰ πάῃ φέτος καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιά. Ἐνας σοφὸς προεἶπε πὺς ὁ κομήτης ποῦ φάνηκε στὸν οὐρανὸν θὰ φέρῃ μεγάλῃ εὐφορίᾳ στὴ γῆ καὶ πρὸ πάντων στὰ ἀμπέλια. Ἐνας τέτοιος κομήτης θὰ ξαναωανῇ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς χρόνια. Θὰ μᾶς πῆσῃ λοιπὸν πολλὴ δουλειά: νὰ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Βαμβέργης ποῦ μᾶς παραγγέλλει ἓνα μεγάλο βαρέλι. Δὲν θὰ τὰ βγάλουμε πέρα, καὶ πρέπει νὰ ἔρω κανένα γερὸν ἐργάτη: μὰ δὲν ἤθελα νὰ πάρω ὅποιον τύχη, καὶ μ' ὄλα ταῦτα ἔχω βία. Ἄν ξέρετε κανένα καλὸν δουλευτὴ ποῦ νὰ θέλετε νὰ τὸν κάμετε σύντροφο, νὰ μοῦ τὸ πῆτε, θὰ τὸν καλέσω, ὅσο καὶ ἂν μοῦ στοιχίσῃ.

Μόλις ὁ κύρ Μαρτίνος εἶπε ταῦτα, εἶς νέος ὑψηλόσωμος καὶ ρωμαλέος ἐμβῆκε κραυγάζων μὲ φωνὴν βροντώδη.

— Ὡ! ὦ! ἐδῶ εἶνε τὸ ἐργαστήριον τοῦ κύρ Μαρτίνου;

— Ναί, ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ βαρελάς προχωρῶν πρὸς τὸν νεοελθόντα: μὰ δὲν εἶνε καὶ ἀνάγκη νὰ φωνάζῃς σὰ νὰ θέλῃς νὰ τὰ κάμῃς ὄλα θάλασσα, καὶ νὰ γυπαῖς ἔτσι: στὰ βαρέλια! Δὲν παρουσιάζονται ἔτσι ὁ κόσμος.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ ξένος, εἶστε βέβαια τοῦ λόγου σας ὁ κύρ Μαρτίνος μὲ τὴν μεγάλην κοιλιά, μὲ τὸ παρασάγγον, μὲ τὰ γυαλιστερά μάτια καὶ μὲ τὴν ροδοκόκκινην μύτη; Ἄπαράλλακτος ὅπως μοῦ κάματε τὴν περιγραφή σας. Προσκυνῶ σας, κύρ Μαρτίνε!

— Τὸ λοιπὸν τί ζητεῖς ἀπὸ μένα; ἠρώτησε μὲ ὀξύρολον ὕφος ὁ βαρελοποιός.

— Εἶμαι βαρελάς, καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ δουλειὰ σὲ λόγου σας.

Ὁ κύρ Μαρτίνος ὠπισθοχώρησε κατὰ δύο βήματα, καὶ ἀνεμέτρησε τὸν νέον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, κατάπληκτος ὅτι ἐβλεπεν ἐμφανιζόμενον ἓνα ἐργάτην καθ' ἣν ἀκοιθῶς στυμνὴν ἐξήτει τοιοῦτον. Ὁ ξένος τὸν ἐθεώρησε θρασέως, καὶ ἔθαν ὁ κύρ Μαρτίνος παρετήρησε τὸ πλατύ του στήθους, τοὺς ρωμαλέους μῦθνας του, τὰς στιβαρὰς τοὺς γόβας, εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Να ἴσα ἴσα ὁ ἄνθρωπος ποῦ μοῦ χρειάζεσταν, καὶ τοῦ ἐξήτησε τὰ πιστοποιητικά του.

— Δὲν τᾶχω μαζί μου, ἀπήντησεν ὁ νέος: ἀλλὰ θὰ σᾶς τὰ φέρω, καὶ σᾶς δίνω τὸν λόγο μου πὺς μπορῶ καὶ δουλεύω τίμια. Αὐτὸ σᾶς φθάνει.

Καί, ἠρωτῶν νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κυρίου, ἔρριψε εἰς μίαν γωνίαν τὸν σκούφον του καὶ τὸν ταξειδιώτικόν του σάκκον, ἐξέβαλε τὸ

σουρτοῦκο του, ἐφόρσε μίαν δερματίνην ποδιάν, καὶ εἶπε:

— Ἐμπρός, κύρ Μαρτίνε, δείξατέ μου τί ἔχω νὰ κάμω.

Ὁ βαρελοποιός, λίαν πειραγμένος ἀπὸ τοὺς ὀλίγον τραγεῖς τρόπους τοῦ ἀγνώστου, ἐσυλλογίσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ὕστερον τῷ εἶπε:

— Τὸ λοιπὸν, ἀπόδειξέ μου πὺς εἶσαι καλὸς ἐργάτης: κάμε τὴν τρύπα τῆς τάπας 'ς αὐτὸ τὸ μισοτελειωμένο βαρέλι.

Ὁ νέος ἐξετέλεσε τὸ ἔργον μὲ ἀξιόλογον δύναμιν, ταχύτητα καὶ ἐπιτηδεύτητα: ὕστερον ἀνέκραξε μὲ γέλωτα ἡγρόν.

— Ἀμφιβάλλετε τώρα, κύρ Μαρτίνε, πὺς εἶμαι ἀξίος ἐργάτης; Ἄλλὰ, ἐπρόσθεσε βηματίζων ἐπάνω καὶ κάτω εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ καταμετρῶν διὰ βλέμματος, τὰ εἶδη ζυλεύας καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ἔχετε καλὰ ἐργαλεῖα; Τί εἶνε αὐτὸς ὁ κόπαγος; εἶνε βέβαια γιὰ νὰ παίζουσι τὰ μικρὰ παιδιὰ: καὶ αὐτὸ τὸ σκεπαράκι, εἶνε καλὸ γιὰ τὰ μαθητοῦδια.

Αὐτὰ λέγων, ἐσφενδόνιζεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν βαρὺν κόπανον τὸν ὁποῖον ὁ Ρεϊνόλδος μολίς ἠδύνατο νὰ χειρισθῇ, καὶ τὸν πέλεκυν μὲ τὸν ὁποῖον εἰργάζετο αὐτὸς ὁ κύρ Μαρτίνος.

Ἐστὲραν ἐκύλισεν ὡς ἐλαφρὰς σφαίρας μεγάλα βαρέλια, καὶ λαμβάνων μίαν ἐκ τῶν μεγαλύτερων σανίδων τὰς ὁποίας δὲν εἶχον ἀκόμη κατεργασθῇ. «Τί εἶνε αὐτὸ; ἀνέκραξεν ἂν τῶγτε αὐτὸ τὸ ἔζλω γιὰ καλὸ, μπορεῖ νὰ σπάσῃ ὅσον γυαλί». Ἐσφενδόνισεν ἐπὶ μίᾳ πέτρας τὴν σανίδα, ἡ ὁποία συνετρίβη εἰς δύο.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ κύρ Μαρτίνος ἐρρίφθη πρὸ αὐτοῦ διὰ νὰ σώσῃ τὰ ἀπειλούμενα ἀπὸ καταστροφῆν ὄλικά του.

— Καλὸ μου παλληκάρη, φθάνει ὡς ἐδῶ, ἀνέκραξε: βάλθηκες λοιπὸν νὰ μοῦ χαλάσῃς τὸ μαγαζὶ;

— Συλλογίζομαι, κύρ Μαρτίνε, εἶπεν ὁ νέος μὲ φωνὴν παροτρυντικὴν καὶ χαμηλῶν τὸν ὄρθον, ὅτι σᾶς χρειάζεται ἓνας γερὸς δουλευτὴς γιὰ τῆς δουλειᾶς σας. Ἴσως ἐπαράδειξα τὴν δύναμίν μου, μὰ δὲστέ μου δουλειά, θ' ἀκολουθήσω πιστὰ τῆς ὁδηγίας σας.

Ὁ κύρ Μαρτίνος ἠτένισε τὸν νέον κατὰ πρόσωπον καὶ εἶρε τὴν ἐκφρασίαν του ἐντιμοτάτην καὶ εἰς ἄκρον εὐγενικήν. Τοῦ ἐφάνιστο μάλιστα ὅτι αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐνθιμίζεν ἀορίστως κάποιον τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἐξετίμα ἀπὸ πολλοῦ: ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀνάμνησιν του, καὶ ἔστρεψεν εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ νέου, παρακαλῶν αὐτὸν συνάμα νὰ προμηθευθῇ ὅσον τὸ ταχύτερον τὰ πιστοποιητικά τοῦ σωματείου του.

Ὁ Ρεϊνόλδος καὶ ὁ Φρειδερίκος ἐποπθεύοντες ἐν τῷ μεταξύ τούτων τὰς στεφάνους εἰς τὸν πῖθον των. Οὗτω ἐργαζόμενοι, συνέβησαν νὰ τραγουδοῦν. Ὁ νέος ἀντήρτησεν, ὀνόματι: Ἄλθέρτος, ἀνέκραξε.

— Τί μισοῦσιν εἶνε αὐτὸ; Ὁθελετε τραγοῦδι; τραγοῦδητε λοιπὸν ζωντανά: ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω τὸ παραδείγμα.

Καὶ αὐτὰ εἰπὼν, ἤρχισε νὰ τραγοῦδῃ ἓνα τραγοῦδι κυνηγετικὸν μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ οὐρα! καὶ ἀπεμεινέτο τὸ γαύγιον τῶν σκυλῶν, τὴν φωνὴν τῶν κυνηγῶν, μὲ φωνὴν τόσον βροντώδη, ὥστε τὰ μεγάλα βαρέλια ἀντήχον καὶ ὄλον τὸ ἐργαστήριον ἐδονεῖτο.

Ὁ κύρ Μαρτίνος ἐβούλωσε τὰ αὐτιά μὲ τὰ δύο χεῖρας, καὶ τὰ παιδιά τῆς Μάρθας, τὰ ὁποία ἔπαιζον μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐκρύβθησαν τρομαγμένα. Ταυτοχρόνως ἡ Ρόζα ἐμβῆκε, λίαν ἐκπληκτος δι' αὐτὸν τὸν πάταγον. Μόλις ὁ Ἄλθέρτος τὴν παρετήρησεν, εὐθὺς ἐσιώπησεν: ὕστερον, πλησιάζων πρὸς αὐτήν, καὶ ὑποκλιθεὶς μὲ χάριν, τῆς εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν

— Ὡραία δεσποινίς μου, τί ὀραία ἄχτις ἐφώτισεν αὐτὴν τὴν παράγκα μολίς ἐμβήκατε! Ἄν σᾶς ἐβλεπα προητέρα, δὲν θὰ σᾶς ἐξεκούφαίνα μὲ αὐτὸ μου τὸ τραγοῦδι: καὶ σεῖς, ἀνέκραξε σταραεῖς πρὸς τὸν κύρ Μαρτίνον καὶ τοὺς δύο του συντρόφους, παύσατε λοιπὸν αὐτὸν τὸν τρομερὸν κρότον μὲ τὰ σύνοργά σας. Ὅσον αὐτὴ ἡ χαριτωμένη δεσποινίς μᾶς φιλοδορεῖ διὰ τῆς παρουσίας τῆς, πρέπει ἡ ἐργασία νὰ διακόπτεται μόνῃ ἡ μελωδικὴ φωνὴ τῆς πρέπει νὰ ἀκούεται καὶ νὰ κλινομεν ταπεινῶς ἐνώπιόν τῆς ὡς θεράποντες διὰ νὰ λαμβάνωμεν τὰς διαταγὰς τῆς.

Ὁ Ρεϊνόλδος καὶ ὁ Φρειδερίκος ἐκυττάχθησαν μὲ ἐκπληξιν: ἀλλ' ὁ Μαρτίνος ἀνεκάγχασε καὶ ἀνέκραξε:

— Καλὰ, Ἄλθέρτε, εἶσαι ὁ πολὺ θεότρελλος ἀπὸ ὅσους ποτὲ φορέσαν τὴν ποδιά τοῦ βαρελά. Ἐν πρώτοις μᾶς ἤρθε ἐδῶ ὅσον κανένας ἄγριος ὄρακοντας, γιὰ νὰ τὰ σπάσῃ ὄλα: ὕστερα μᾶς ἐξεκούφανες μὲ τὰ φωνητὰ σου καὶ στὰ τελευταῖα

φέρεσαι: τῆς μικρῆς μου Ρόζας ὅσον νὰ ἦταν ἀρχοντοπούλα, καὶ τῆς μιλῆς ὅσον νὰ ἦσαν καὶ σὺ κανένας ἀρχοντας.

— Τὴν ξεῦρω τὴν χαριτωμένη κόρη σας καὶ σᾶς τὸ λέγω πὺς εἶνε ἡ πλέον γοητευτικὴ κόρη ποῦ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον. Καὶ σᾶς τὸ προλέγω, γρήγορα θὰ ἰδῇ νὰ προσπέσῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς κανένα ἀπὸ τὰ εὐγενεστέρα καὶ πλουσιώτερα ἀρχοντοπούλα.

Ὁ κύρ Μαρτίνος ἐκράτει τὰς πλεθράς του ἀπὸ τοὺς γέλωτας. Τέλος, ἀποῦ συνῆλθεν ὀλίγον ἐκ τῶν γελῶτων, εἶπε:

— Καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀγαπητέ μου σύντροφε, μπορεῖς νὰ θεωρῆς τὴν Ρόζα ὡς ἀρχοντοπούλα, ἂν ἀγαπᾷς, ἀλλὰ γύρισε στὴν δουλειά σου.

Ὁ Ἄλθέρτος ἐμεινεν ὡσεὶ προσηλωμένος εἰς τὴν θέσιν του: ὕστερον, τρέβων τὸ μέτωπόν του, ἐψιθύρισε: «Ἄλθθεια» καὶ ὑπήκουσεν.

Ἡ Ρόζα ἐκάθησεν ὅπως συνήθως ἐπὶ μικροῦ βασιλίου, τὸ ὁποῖον ὁ Φρειδερίκος ἐφόρει πηλῶν τῆς. Καὶ οἱ δύο ἐπαυροῦσαν κατ' αἰτήσιν τοῦ κύρ Μαρτίνου, τὸ μελωδικὸν τῶν ἄσμα, διακοπὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλθέρτου, ὅστις ἤρχισεν ἐν τῷ μεταξύ τούτων νὰ ἐργάζεται σιωπηλῶς.

Ὅταν τὸ ἄσμα ἐτελειώσεν, ὁ κύρ Μαρτίνος τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν φωνὴν των καὶ τοὺς εἶπε:

— Τὴν ἐργομένην Κυριακὴν ἔχει τραγοῦδι: στὴν Ἁγία Αἰκατερίνην μπορεῖτε νὰ τοὺς βάλτε ὄλους κάτω μὲ τὴν φωνὴν σας: καὶ τοῦ λόγου σου, Ἄλθέρτε, εἶπε σταραεῖς πρὸς τὸν νεοελθόντα, μπορεῖς νὰ ἀναβῆς στὸ ἀνελόγιον καὶ νὰ τραγοῦδήσῃς τὸ κυνηγετικὸν σου τραγοῦδι.

— Μὴ με κοροιδεῖτε: μισοτῶ μὲ, ἀπήντησεν ὁ Ἄλθέρτος: ὁ κανένας στὴν θέσιν του. Τὸν καιρὸ ποῦ θ' ἀκούετε εἶνε τοὺς τραγουδιστάς, ἐγὼ θὰ διασκεδάω ἔξω στὸ λιβάδι.

Ὅλα συνέβησαν ὅπως ὁ κύρ Μαρτίνος τὰ εἶχε προῖδει. Ὁ Ρεϊνόλδος καὶ ὁ Φρειδερίκος ἔβλαλλον ἄσματα τὰ ὁποία κατεγοήτευσαν τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος τραγουδιστάς.

Περὶ τὴν ἐσπέραν, ὁ κύρ Μαρτίνος ἐπῆγε μὲ τὴν Ρόζαν εἰς τὸ λιβάδι. Ὁ Ρεϊνόλδος καὶ ὁ Φρειδερίκος ἔλαβον τὴν ἀδειαν νὰ τὴν συνοδεύουν. Ὁ Φρειδερίκος λαθὼν τόλμην διὰ τὸν θρίαμβόν του εἰς τὸ ἄσμα, τῆς ἀπέτεινε λέξεις τινὰς τὰς ὁποίας ἡ νέα ὑπεκρίνετο ὅτι δὲν ἀκούει. Ἐστρέφοντο προθυμώτερον πρὸς τὸν Ρεϊνόλδον, ὅστις ἐφλάττει εὐθυμῶς, ὅπως πάντοτε. Μακροθῶν ἠκούοντο αἱ κραυγαὶ αἱ ὁποίας ἀντήχον εἰς τὸ λιβάδι. Φθάσαντες εἰς τὸ μέρος ὅπου οἱ νέοι τῆς πόλεως ἐξετέλουν παντὸς εἶδους ἀσκήσεις, διέκρινον τὰς λέξεις τῶν φωνῶν τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἐκραζε: «Τὸ κέρδιε! αὐτὸς πάλι βγήκε ὁ δυνατώτερος! κανεὶς δὲν τὸν βάζει κάτω». Ἀποῦ ἐπροχώρησαν εἰς τὸ μέσον τῆς ὀμηγύρας, ὁ κύρ Μαρτίνος ἀνεγνώρισεν ὅτι: ὄλοι οἱ ἔπανοι ἀπηυθύνοντο εἰς τὸν ἐργάτην τοῦ Ἄλθέρτου, ὅστις εἶχε νικήσει ὄλους τοὺς ἀντιπάλους του εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν πάλην καὶ εἰς τὸ κοντάρι. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κύρ Μαρτίνος ἐνεφανίσθη, ὁ Ἄλθέρτος ἀπεκόμισε νέαν νίκην.

Ὁ ἦλιος ἔδουεν εἰς τὸν ὀρίζοντα ὁ κύρ Μαρτίνος ἡ Ρόζα καὶ οἱ δύο σύντροφοι εἶχον καθῆσει παρὰ τὴν ὄθην ἐνὸς οὐρακοῦ. Ὁ Ἄλθέρτος ἐπλησίαζε μὲ βῆμα ἀσταθές, ὥσει διστάζων ν' ἀποτελέσῃ μέρος τῆς συντροφίας των.

— Πλησίασε, Ἄλθέρτε, τῷ ἐκραξεν ὁ κύρ Μαρτίνος: φέρθηκες ἄξια στὸ λιβάδι, καὶ ἀξίζεις νὰ σὲ ἀδελφώσω μὲ τοὺς συντρόφους μου. Μὴ φοβᾶσαι κἀθῆσει κοντὰ μας, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω.

— Θὰ καθῆσω εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ Ἄλθέρτος, ἂν ἡ δεσποινίς Ρόζα, ὡς ἐπαθλον διὰ τὴν νίκην μου, εὐαρεστηθῇ νὰ μοῦ προσφέρῃ τὸ ὄραϊο μπουκέτο τὸ ὁποῖον φέρει εἰς τὸ στήθος τῆς.

Καὶ ταυτοχρόνως ἐγονοπέτησε πρὸ τῆς Ρόζας, τὴν ἐθεώρησε μὲ τοὺς μεγάλους μαύρους ὀφθαλμούς του, καὶ τῆς εἶπε.

— Φιλτάτη Ρόζα, δὲν δύνασθε νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴν τὴν χάριν; προσφέρετέ μου αὐτὸ τὸ μπουκέτο ὡς βραβεῖον.

Ἡ Ρόζα ἀπέσπασε μειδιῶσα τὴν ἀνοδοέσμη ἀπὸ τὸ στήθος τῆς καὶ τοῦ τὴν ἔδωκε λέγουσα.

— Γνωρίζω ὅτι εἰς κύριος τῆς ἀξίας σας διακαιοῦται: νὰ ζητῇ ἐν τοιούτῳ ὄδρον ἀπὸ μίαν κυρία. Λάθετε λοιπὸν τὰ μαραμμένα μου ἄνθη.

Ὁ Ἄλθέρτος ἠσπασθη τὴν ἀνοδοέσμη καὶ τὴν ἐκάρφωσεν εἰς τὸν σκούφον του, ἐνῶ ὁ Μαρτίνος ἐσηκώνετο καὶ ἐκραξεν: «Ἐμπρός, ἄς ξεκινῶμε, μᾶς πῆρε ἡ νύχτα». Καὶ ἐπροπορεύθη τῶν λοιπῶν. Ὁ Ἄλθέρτος ἐπῆρε μετὰ σεβασμοῦ τὸν βραχίονα τῆς Ρόζας, καὶ οἱ δύο ἄλλοι σύντροφοι τὸν ἠκολούθησαν μὲ ὕφος δυσχερῆσθιμόν.

Οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποῖους συνήτων ἐσταμάτων διὰ νὰ τοὺς ἴδωσι διαβαίνοντας, καὶ ἔλεγον: «Κυττάξτε! νὰ ὁ πλοῦσιος κύρ Μαρτίνος μὲ τὴν χα-

ριτωμένη του κόρη καὶ τοὺς καλοῦδες του. Καλοὶ ἄνθρωποι.»

Η'.—Ὡς ἡ Μάρθα ὤμιλῶσε μὲ τὴν Ρόζαν περὶ τῶν τριῶν ἐργατῶν, καὶ πὺς ὁ Ἄλθέρτος ἐμύλλωσε μὲ τὸν κύρ Μαρτίνον.

Τὸ πρῶτ, αἱ νεανίδες συνήθιζον νὰ ἀναπολοῦν τὰς τέρψεις μίᾳς ἑορτῆς τῆς προτεραίας, καὶ ἡ τοιαύτη ἀναπόλησις ἔχει θέλητρον ὄλος ἰδιότητος δι' αὐτάς. Ἡ Ρόζα ἐκάθητο εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, μὲ τὰς χεῖρας σταυρωμένας, ἀφίνουσα τὴν βελόνην τῆς ν' ἀναπαύεται. Ἀνεμινθῆσκον ἴσως τὰ ἄσματα τοῦ Φρειδερίκου καὶ τοῦ Ρεϊνόλδου, ἢ τὰς νίκας τοῦ Ἄλθέρτου. Ἡ Μάρθα εἰσήλθε, καὶ ἡ Ρόζα ἐγάρη διότι θὰ ἠδύνατο νὰ διηγηθῇ ὄλα τὰ διατρέξαντα κατὰ τὴν προτεραίαν.

Ὅταν ἐτελειώσεν, ἡ Μάρθα τῆς εἶπε μειδιῶσα. — Λοιπὸν, φιλτάτη Ρόζα, θὰ ἔχεις σὲ λιγάκι νὰ διαλέξῃς ἓνα ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐραστάς.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα ἐπτοημένη καὶ πορφυρωθεῖσα... ἐγὼ... τρεῖς ἐραστάς!

— Κόρη μου, ὑπέλασεν ἡ Μάρθα, μὴ καμώνεσαι: λοιπὸν πὺς τίποτε δὲν ξέρεις καὶ τίποτε δὲδ βάξῃς μὲ τὸ νοῦ σου. Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸ παρετήρησες ὅτι ὁ Φρειδερίκος, ὁ Ρεϊνόλδος καὶ ὁ Ἄλθέρτος σὲ ὑπεραγαποῦν!

— Τί ἰδέα! ἐψιθύρισε ἡ Ρόζα κρύπτουσα τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χερῶν τῆς. (Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΙΧΘΥΟΣ

Διηγούνται ὅτι οἱ μοναχοὶ ἀνέκαθεν ἐκαλλυμπούριζον δι' ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἄλλων ρητῶν, ἄτινα ἀντέτασσαν ὡς βολὴν εὐστοχον εἰς πᾶν σκώμμα ἢ πράξιν προπετῆ.

Ἦσαν τέσσαρες αὐτῶν ἐν κελίῳ ἡ κελλαρῖον ἐρημικοῦ τινος ἐξωκλήσιου, κατόπιν ἑορτῆς ἐπιτροπεύουσης τὴν κατάλασιν μόνον ἰχθύων καὶ ἐλαίου. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐρημνείας τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἑορτῆς ἐκ τοῦ Κυριακοδρομείου, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ τρεῖς ἄλλοι εἶχον ἤδη προπαρασκευάσει τὰ ἐπιτραπέζια σκευῆ, εἶδη καὶ πινακία πρὸς ἐναπόθεσιν γυγαντιαίου ὀψαρίου, κουλουροειδῶς βράζοντος ἐν παρκαμμένη ἐκεῖ που χύτρα. Ἡ ὄρεξις δὲ πάντων εἶχε κορυφωθῆ καὶ διὰ τὸ προεχωρηκὸς τῆς μεσημβρίας, καὶ ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ φαγητοῦ, καὶ ἐκ τοῦ καμάτου τῆς ἀπὸ βαθέας ὄσθρου ὀρθοστασίας αὐτῶν, καὶ ἐκ τῆς πυλῶρου νηστείας. Ὅποτε ἕκαστος εὐρέθη τότε κατῶν ὡς ἐκ συνήματος ἐν τῇ χεירὶ τὸ πηρούνιον τοῦ μολίς ἀπετέθη τὸ ὀψάριον ἐν ἐπιμήκει πινακίᾳ προκλητικῶν ἐν μέσῳ τῆς τραπέζης.

Καὶ ὁ πρῶτος, ταμῶν τὸ μέσον τοῦ ὀψαρίου διὰ μαχαιριδίου, διέτρησεν εἷτα αὐτὸ διὰ τοῦ πηρούνιου του καὶ εἶπεν:

— «Ἰδοὺ ὁ Μεσσίας ἔρχεται καὶ ὠραῖος ἦν καὶ καλὸς εἰς βρώσιν.» Καὶ ἐναπέθεσε τὴν ἐκλεγείσαν ὑπ' αὐτοῦ μερίδα ταῦτην ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ πινακίῳ.

Ὁ β' ὁμοίως, διέτρησε τὸ πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὀψαρίου τρίτον αὐτοῦ μέρος, ἐναποθέτων αὐτὸ ἐπίσης ἐν τῷ ἰδίῳ πινακίῳ, καὶ λέγων:

— «Ἐν Κεφαλῇ Τρυβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ!»

Καὶ ὁ γ' ἔλαβε τὸ ὑπόλειπθον πρὸς τὴν οὐράν, εἰπὼν:

— «Τὸν Νουρίαν τὸν

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ 35,000 ΛΙΡΕΣ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ

Κανείς ποτε ή-θοποιός εις τόν κόσμον δεν έ-κέρδησε τόσον παλλά χρήματα με την φωνήν του, όσα ή άοιδός Άδελίνα Πάττη.

Λέγεται ότι τή άσμα ήχει παραγάγη εις μετρητά τρία τέταρτα εκατομμυρίου στερλινών, και ότι τή έτήσια κέρδη της μεταξύ 1861 και 1881 είνε από 30,000 έως 35,000 λίρας, ενώ τή μετέπειτα κέρδη υπερέβησαν κατά πολύ τή ποσόν τούτου όταν έκαμε τήν περιουσίαν της εις τήν Βόρειον και τήν Νότιον Άμερικην. Τό μεριδίον της από τή κέρδη κατά τήν εις Άργεντινάν επί-σκεψίν της τή 1888, επί παραδείγματι, αντιπροσωπεύει τή ποσόν 50,000 λιρών.

Επί πολλά έτη έλάμβανεν 800 λίρας διά τή ψάλλη εις τās ασυνουλίας τής Πάτ-της εις τήν Άθουσαν Άλβέρτου, και 500 λίρας όταν έφαλλον εις τās έπαρχίας.

ΤΑ ΚΟΚΚΑΛΑ

ΔΙΔΟΥΝ ΤΟ ΒΑΡΟΣ

Συχνά ακούομεν να λεγεται ότι τα κόκκαλα δι-δουν τή βάρος εις τή σωμα. Πόσον αυτή ή ιδέα είνε έσφαλ-μένη γίνεται καταφανές από τόν κάτωθι πίνακα τόν αναγράφοντα τή βάρος τών δια-φόρων συστατικών τού σώματος. Εις έκαστον εκατοντάλιτον βάρος ενός άντρου άν-δρος έχομεν τās ακόλουθους αναλογίας :

Μυώνες	41	13
Λίπος	18	3
Κόκκαλα	20	14
Στομάχος, ήπαρ, καρδιά και λοιπά έντόσθια	8	13
Δέρμα	6	15
Αίμα κυκλοφορούν, κλπ.	6	8
Έγκέφαλος	1	14
	100	80

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Εν τών ένδιαφε-ρόντων αντικειμέ-νων εις τήν ανα-κτορικήν Αύλήν τού "Αμπρον είνε ή άμπελος, εκ τής οποίας ή τραπέζα τής Α. Μ. τού Βασιλέως Έδουάρ-δου προμηθεύεται οίνον. Η άμπελος αυτή είνε παλαιστάτη, άφού ακόμη αναφέρεται ότι ήτο βασιλική άμπελος και Καρόλου τού Α' τού άποκεφαλισθέντος και έξκολούθησεν να είνε ακόμη τριαύτη.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ

Είνε πασίγνω-στον, ότι είνε δύσ-καλον να σταμα-τήση εν ψεύδος ό-ταν έχη αρχίσει να τρέχη. Επί έτη έλέ-γετο και έπιστεύετο, ότι ό Νέστωρ, ό πα-παγάλος τής Νέας Ζηλανδίας, είνεν ανα-πτύξει μεγάλην όρεξιν διά τή πάχος τού άνοιού και ότι άγέλαι εκ τών παπαγάλων εξέλεγον εν μικρόν και αδύνατον άρνάκι, όπερ άπετέλει μέλος κοπαδιού, και τή έτυ-φάνουν μέχρι θανάτου όπως χρησιμεύση ως γεύμα των. Είνε παράξενον, ότι ουδέίς ποτε έσκεψθη να έρευνήση τήν παρὰδοξιν ανά-πτυσιν κανιβαλισμού εκ μερους τών παπα-γάλων. Άλλ' όλον τή ζήτημα ελύθη εις μίαν συνεδρίασιν εις Βελιγριτώνα πρωτεύου-σαν τής Νέας Ζηλανδίας και άπεδείχθη ότι όλα αυτά ήσαν ψεύδη και μία συκοφαντία κατά τού ώραίου γένους τών παπαγάλων, διότι άνθρωποι, οίτινες έγνώριζον τή πτη-νόν πολύ καλά, έβεβαίωσαν, ότι δεν ήτο άλλθές καθόλου.

ΤΟ ΒΑΤΕΡΛΩ

Διαπραγματεύσεις γίνον-ται όπως άγορασθή τή πε-ρίφημον ύποστατικών Ού-γουμών παρ' ενός ιδιώτου, ό όποιος σκο-πεύει να τή καταδαφίση. Επί τού ύποστα-τικού αυτού, τή όποιον προήσπιζον οι Άγ-γλοι, συνετρίβησαν αι ήρωϊκά προσπάθειαι τών γαλλικών στρατευμάτων κατά τήν ή-μέραν τής μάχης τού Βατερλώ. Όλα τή έξαρτήματα είνεν χρησιμοποιοηθή προς ά-μυναν, όλα τή τείχη ήσαν πυργωτά, και επί τών τειχών τού κήπου οι Άγγλοι εί-

χον στήσει έκρίον, άνωθεν τού όποιου ήδύ-ναντο να πυροβολούν.

ΑΙ 32 ΚΑΛΟΝΑΙ ΤΗΣ ΚΕΝΤΟΥΚΗΣ.

Τήν 8 Αυγούστου έ-πεσκέφθησαν τούς Παρισίους 32 Άμε-ρικανίδες αι όποίαι φέρουν τόν τίτλον αιί 32 καλλοναι τής Κεντούκης».

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΜΕΣΟΝ ΚΑΤΑΒΡΕΓΜΑΤΟΣ

Τό δημοτοκόν συμ-βούλιον τής Στεγλί-της, πλησίον τού Βερολίνου, επενόησε να προσκολληθή μίαν άμαξάν καταβρέγμα-ματος εις τή τοαμβάι. Διακόπτεται τή κα-τάβρεγμα κάθε φορά όπου τή τρακιά στα-ματῆ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΣΩΜΑ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΗΡΤΟ

Τή 1841 μία νεαρή Βοτοκουδίνη (φυλή ά-γρία τής Βραζιλίας) ά-πέθανεν εις Λονδίνον, μετά τινας μήνας διαμονής. Τή πτώμα της τή έθαλκν μέσα εις τή οινόπνευμα και δια-τηρείται μέχρι τούδε άπολύτως άβλαβές και άναλλοιώτον.

ΜΕΤΑΤΟΠΙΣΙΣ ΦΑΡΟΥ

Μία πε-ριεργότατη μετακίνη-σις φάρου εγένετο πρό τινος εις τήν Γερμα-νίαν, όπου ύπάρχει ό φάρος τού Witten-bergen, βάρους 60 τόννων και ύψους 115 ποδών, τούτων λοιπόν διαστάσεων φάρος μετεκινήθη όλόκληρος εκ τής παλαιάς του θέσεως εις άλλην νέαν, εις απόστασιν 30 ποδών. Άλλθως, πελώρια οικοδομαί, συ-χνώς μετακινούνται εν Άμερικη, αλλά τούτο τή έργον παρουσίασε μεγαλειεταρας δυσκολίας εκείνων τής Άμερικής ένεκα τών έξής αίτιων. Τοιαύτη οικοδομή ως ή τού πύργου τού φάρου έχει μικράν επιφάνειαν επί τής γής και τών θεμελίων, άτινα είνεν αι βάσεις τού μεγάλου του ύψους. Αί λε-πτόταται άπροσεξίαι επί τών σιδηρών γραμ-μών, αίτινες έφέροντο προς τή κάτω, ήδύ-ναντο να έπιφέρουν φοβερούς κλονισμούς επί τού πύργου του και έλάμβανον πολλά προφυλακτικά μέτρα, διά στηριγμάτων πο-λυκρίθμων εκ χονδρών συρμάτων και σχοι-νίων. Η αίτια δέ τής μετακινήσεως ήτο, διότι άπεφασίσθη υπό τού διαμερισματος τού Άμθύργου, ένεκα τού Έμπορίου και τής Νευτιλίας να εύρύνωσι τήν διάφυγα εξ 142 μέτρων εις 200. Νέα θεμέλια είνεν κτισθεί και ό φάρος κυλισθεί επί τών ρά-βδων τών σιδηρών κινούμενος δι' έσχυρών τροχαλιών και κρατούμενος δι' έσχυρών σχοινίων και συρμάτων έτοποθετήθη εις τήν νέαν του θέσιν μεγαλοπρεπής και λαμ-πρός.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τή μικρόν αυτο-κίνητον τών παι-διών, τή κατα-σκευασθέν και τούτο εις τόν Νέον Κόσμον, ήτο εν τών μάλλον έλκυστικών νέων αυτο-κινήτων, άτινα εξετέθησαν εις τήν Έκθε-σιν τού Άγίου Λουδοβίκου. Είνε μία σω-στή απομίμησις εις κάθε λεπτομέρειαν τού μεγαλειετέρου (16 ίππων δυνάμεως) περιη-γητικού άμαξίου εκ τού αυτού καταστή-ματος. Έχει εν δυνάμενον να άποχωρισθή διαμερίσμα με δύο παραπλεύρους θύρας και τέσσαρας έδρας. Τό αυτοκίνητον συνίστα-ται εκ δύο οριζοντίων κυλίνδρων, και δύ-ναται να αναπτύξη δύναμιν 2 ίππων, ή καύσις γίνεται δι' ηλεκτρικών στοιχείων, ή στίλβωσις μηχανικώς υπό άντλίας. Τρέ-χει άναλόγως με τούς μικρούς επιβάτας της. Έχει δέ βάρος 243 λίτρας και στοιχί-ζει 5,000 δολάρια. Έχει όλους τούς μα-χλους και τή τιμόνιον, επίσης δύο σπόπερ και πέντε λυχνίας ηλεκτρικάς είνε τή μι-κρότερον τών μέχρι τούδε κατασκευασθέν-των αυτοκινήτων, εγένετο δέ όλόκληρον διά χειρός.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑΝ

ήτις ολοσχερώς εξώλο-θρεύθη τήν 8 Μαΐου 1902, άνεκαλύφθη, εις άρκετά καλήν κα-τάστασιν εν τμήμα τού Ιερού τής μητροπο-λιτικής εκκλησίας.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ

Δύνταται τις άλλ-θως λαμβάνοντες όψιν τή σχήμα διαφόρων δένδρων να γράψη εν βιβλίον όλόκληρον. Υπάρχουν όμως πολ-λά παράξενα δένδρα και εις τόν τόπον μας άκόμη εν Έλλάδι, άλλ' ουχί ως τή περὶ-φημον, και αυτό άκόμη Άμερικανικόν δέν-δρον όπερ είνε πλησίον τού χωρίου Άρτον, τού Όχιου. Είνε μία δρυς ήτις έχει φυτώ-σει από ένα κήπον και έχει προχωρήσει καμπυλοειδώς τή δέ άκρον της τή τελευ-τάτων εισεχώρησεν μόνον του έντός τής γής άφησαν τουτοτρόπως όλους τούς κλώνους να βασιλεύωσιν άνωθεν τού κορμού τής δρυός ενή τή σχήμα της δρυός είνε ακριβώς εν τούτον άριστον κύκλου κάτωθεν δέ αυτού διαβαίνει όδός.

ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΦΡΙΚΗΣ

Ο κύριος Χάρυ Τζόν-στον λέγει ότι είνε λῆθος—όπερ, εν τού-τοις, δεν θά διορθωθεί πιθανώτατα, τώρα, να όνομάζωμεν τούς ιθαγενείς τής Νοτίου Άφρικής Κάφρους. Η λέξις αυτή προέρχεται εκ τής αρχαι-κής «καφέρ» ήτοι «άπιστος» ως όνόμαζον οι έμποροι τής Άραβίας «τους λευκούσ» ούς συνήντων κατά τās πορείας των προς Νότον τής Ζανζιβάρης κατά τόν 16ον μ.Χ. αιώνα. Τό όνομα δεν έδόθη εις τούς λευ-κούς να τούς περιγράψη τήν φυλήν, αλλά μάλλον να σημειώσουν ότι είνε άπιστοι εις τήν θρησκείαν των.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Είχε κάποιος ένα παπαγάλον, όστις δεν είχε κατορθώσει να μάθη παρά μόνον πέντε λέξεις και ά-νται ήσαν αι έξής «δεν ύπάρχει άμφιβολία περι τούτου», επί τέλους ό κύριος και κά-τοχος του άπεφασισε να τόν πωλήση αντί 20 λιρών, εφώκαξε λοιπόν και διελάλει τήν εύφυϊαν τού πτηνού του, ότε εις κύ-ριος τόν έπλησίασε: α' τού λέγει ακριβή τόν διδεις». — Μπα! Κύριε άπαντῆ είνε εύφροστε-ρος όλων τών παπαγάλων. Τότε ούτος σκύπτων προς τόν κλωθόν τόν έρωτῆ. — Έ! παπαγαλῆκο αξίζεις για 20 λίρες: — «Δεν ύπάρχει άμφιβολία περι τού-του». Άπήντησεν άμέσως ό παπαγάλος. Ο κύριος κατενοουσιασθείς έπληρώσε τās 20 λίρας και έφυγεν' αλλά τού καιρού παρε-χόμενον παρετήρησεν ότι τίποτα άλλο δεν έγνώριζε παρά όλο αυτό τή ιδίω να κοπα-νάη, ότε βραθείς και αυτός τούτον έσκυψε και τού είπε: — Α! πόσον κουτός εφάνηκα τού σ' ήγόρασα τόσον ακριβή! — «Δεν ύπάρχει άμφιβολία περι τού-του». Ητι ή άπάντησις τού παπαγάλου. Και πάλιν τόν έράτησε διά τās περιστάσεις.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΙΠΑ

Μία έντελής ιδιό-ρυθμος πίπα κατε-σκευασθη εν Άγγλία, Η πίπα αυτή ήτο κατ' αρχάς άπλούστατα μία ρίζα δένδρου, αλλά τή σχήμα της ήτο τόσον περιεργον, ώστε ό κάτοχος τού δέν-δρου άπεφασισε να τήν κατασκευάση πί-παν, αλλά τί πίπαν' πελώριο πράγμα. Έχει βάρος 40 λιρών, έχει επάνω πρόσω-πα κατεργασθέντα επί τού ξύλου, και δύ-ναται να διέρχεται διά τούσων συράγκων ό καπνός, ώστε και εν παιδίον δύναται να καπνίση τόν ελαφρότατον καπνόν της, όστις γίνεται διά τής αφαιρέσεως τής νικατίνης εις τή κοιλώματα της πίπας. Έχρειάσθη-σαν 243 ώραι προς κατασκευήν της και έσπάσθησαν 18 σουγιάδες.

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ

Μία άστέια ίστυ-ρία συνέβη εις τή θεατρικήν παράστασιν με μίαν άποτυχοσαν κωμωδιαν. Όταν ή αυλαία ανεπετάσθη τή όλων τών θεατῶν συνεπεσουτο εις δεκα-πέντε. Είς τή καθίσματα τής πλατίας εκάθητο μόνον μία κόρη εις τήν δευτέραν σειράν. Εις τήν πρώτην σειράν τών θεα-ρεϊών εκάθητο εις νέος. Όταν ό ήρως τής κωμωδίας άπήγγειλε τās πρώτας του λέ-ξεις: «Η θάλασσα είνε κόκκινη» τή παρε-

τηρήσατε;» ή φωνή τού νέου από τή θεα-ρεϊον άπεκρίθη: «Δεν ήξεύρω διά τήν δε-σποινίδα που καθεται εις τή κάτω καθί-σματα, άλλ' εγώ ήμπορώ και τή βλέπω ωραιότατα απ' εδώ επάνω».

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ

της «παγκοσμίου γλώσ-σης», δόκτωρ Ζαμενώφ, εγεννήθη εις Βιαλοστόκ, Πολωνικήν πόλιν ευρι-σκομένην εις τή μεθόρια Γερμανίας και Ρωσίας. Τέσσαρες τούλάχιστον διαφορε-τικαί γλώσσαι όμιλούνται υπό τών ποικί-λων εθνικοτήτων, αίτινες συγχροτούν τόν πληθυσμόν αυτής τής πόλεως. Αύτη ή βα-βυλών γλωσσών φαίνεται ότι υπήρξεν εις τόν Ζαμενώφ ή πρώτη αίτία ή ώθήσασα αυτόν να επίζήτηση να φέρη ενότητα εις τās γλώσσας. Τό άποτέλεσμα υπήρξεν ή Έσπεράντο.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Αυτό εφευρέθη υπό τών πλουσίων Άγγλων. Μετά τή γεύμα ή τή δεί-πνον έπειδή πολλάκις καθήνται εις τήν τραπέζαριαν και ουχί εις τή καπνιστήριον, διά τούτο επενόησαν τή εξής: επί τής τρα-πέζης γύρω γύρω αυτής τοποθετείται μία σιδηρά διπλή ράβδος ακριβώς όπως τού σι-δηροδρόμου και με τή ύποστηρίγματα του. επ' αυτών τών ράβδων κυλιεται σιδηροδρό-λος μικρός με τήν μηχανίσαν, ήτις έχει όλίγα κάρβουνα έντός και σύρει όπισθεν της τέσσαρα βογονάκια ή πέντε: ό σιδηρό-δρομος τρέχει δι' ηλεκτρισμού, ό όποιος μεταβιβάζεται δι' ενός κομβίου, όπερ κρα-τεί ό νοικοκύρης. Τά βογονάκια είνε πλήρη πούρων και σιγαρέττων διαφόρων ειδών και είνε κλειστά: τίθεται λοιπόν εις κίνησιν ό σιδηροδρομάκος αυτός, μόλις δε άνοιξη ό νοικοκύρης τή κομβίον και ίσταται πρό τού προσκεκλημένου του α', π. χ.

Μόλις αύση ένεργοούν τή ηλεκτρικών ρεύμα, άνοίγουν και τή βογονάκια, λαμβά-νει τή σιγαρό του ό καλεσθείς, τή ανάπτει εκ τής μηχανής, και ό σιδηροδρόμος τρέχει πάλιν όπως τροφοδοτήση και άλλον και ούτω καθεξής. Έμπρός λοιπόν οι πλούσιοί μας!

Τό μεγαλειετον αυτοκίνητον τού κόσμου τή χρησιμεύον ως πυροδεδεικν μηχανή

Η πόλις τού Λεϊσέστερ τής Άμερικής δύναται να καυχῆται, ότι κατεχει τήν με-γαλειετάραν, τήν ωραιόταταν και ταχυτέραν μηχανήν πυροβεστικήν, εν όλω τή κόσμω. Εγένετο υπό μίας μεγάλης εταιρείας προς κατασκευήν αυτοκινήτων, τού Βιρμινγκεν, και αναμφιβόλως είνε θαύμα ιδέσθαι. Έχει δέ δύναμιν 24 ίππων. Δύνταται να σταματῆ άφινιδώς όποτε θέλει και δύ-ναται να τρέξη τοιαύτα και πέντε μίλλια εις μίαν ώρα. Έχει κατασκευασθή στε-ρεώτατα. Καθήνται επ' αυτής 10 άνδρες, έχει 7 φώτα και 8 μεγάλας άντλίας, και δύναται να σύρη επίσης και 10 βυτία.

Δωμάτιον εκ Γραμματοσήμων

Ο Κοσ Ουίτφιλδ Κιν έχει κολλήσει εις τή έσωτερικόν τού τοίχου τού γραφείου του γραμματόσημα και τόν έχει κάμει καλ-λιτεχνικώτατον με διάφορα σχήματα εκ τών γραμματοσήμων. Τά συνέλεξεν επί δέκα έτη και έχει τοιαύτα εξ όλων τών μερών τού κόσμου και όλα διαφορετικά. Οι τοίχοι τού δωμα-τίου είνε όσαν Μωσαικοί, υπερηφανεύεται δέ διά τήν κοπιώδη εργασία του ό κύριος Κιν και διότι ειργάσθη επί 3 έτη και διότι έχει, ως λέγουν, καλλιτεχνικώτατον γούστο. Τήν δεικνύει εις όποιον υπάγει εις τήν οικίαν του. Ο δέ επισκέπτης εύρίσκειται πρό εκπλη-κτικώτατου όντος καλλιτεχνήματος.

— Χάρις εις τήν άραιότητα τού άέρος εις τās Άρκτικής χώρας δύο άνθρωποι δύ-νανται εύκολώτατα να συνδιαλέγονται εύ-ρισκόμενοι δύο μίλλια μακράν ό εις από τόν άλλον. — 100,000 κάτοικοι: τού Λονδίνου είνε εργάται τής νυκτός. — Εις τήν Δανίαν άντιστοιχεί ανά μία άγελός εις κάθε δύο κατοίκους.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝΤΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

Μέσα εις τὰ βιβλία τῶν μεγάλων δανειστικῶν Βιβλιοθηκῶν τῆς Εὐρώπης, εὐρίσκονται ἐνίοτε πράγματα περιεργότατα. Δὲν τυγχάνει ἴσως γνωστὸν εἰς τοὺς πολλοὺς, ὅτι εἰς τὰς πλείστας τῶν Βιβλιοθηκῶν τούτων ὅλα τὰ ἐπιστρεφόμενα βιβλία ἐξετάζονται καταλεπτῶς, ἀπολυμαίνονται μὲ τὸ ἀπολυμαντικὸν πανίον καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἀντικαθίστανται προτοῦ τεθῆσι πάλιν εἰς τὰς θήκας τῶν. Κατὰ κανόνα, τὰ βιβλία διατηροῦνται κάλλιστα ἀπὸ τοὺς δανειζομένους αὐτά, ἐνίοτε ὅμως κανὲν βιβλίον ἐπιστρέφεται τῶσον κουρελιασμένον ὥστε ἀνάγκη νὰ ἐξαφανισθῇ. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, ἂν ὁ χαλασθὴς εἶνε γνωστὸς τοῦ ἐπιβάλλεται ὡς ποιῆν ἢ ἀγορᾶ νέου ἀντιτύπου καὶ ἢ προσωρινῆ του παύσει ἀπὸ μέλους ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Ὅλοι αἱ μεγάλοι δανειστικαὶ Βιβλιοθηκαὶ τοῦ Λονδίνου ἔχουν ἐκάστη καὶ ἀπὸ ἓνα ὑπάλληλον ἀποκλειστικὸν ἔργον ἔχοντα νὰ ἐξετάζῃ τὰ ἐπιστρεφόμενα βιβλία καὶ ὅσα τυχὸν ἀξιοπεριεργα πράγματα εὐρίσκει ἐντὸς αὐτῶν παρεμβεβλημένα, τὰ παραδίδει εἰς τὸν διευθυντὴν, ὅστις πολλάκις διασκεδάζει μὲ τὸ εἶδος τῶν ἀντικειμένων τούτων. Ὀλίγα βιβλία ἐπὶ παραδείγματι, δανεισθέντα εἰς κυρίας, ἐπιστρέφονται χωρὶς νὰ μὴ ἔχουν τοῦλάχιστον μίαν κερφίτσαν τῶν μαλλίων ἢ ὅποια ἐχρησίμευσεν ὡς σελιδοδείκτης.

Πολλοὶ ἐπιστολαὶ πίπτουν ἀπὸ τόμους ἐπιστραφέντας. Οὕτω εἰς ἓνα τόμον εὐρέθη ἐπιστολὴ περιέχουσα πρότασιν γάμου «πρὸς τὴν προσφιλεῖ μου Καίτην». Ὁ διευθυντὴς τῆς Βιβλιοθήκης εὗρε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς κατόχου τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ αἱ ἀσχολίαι του δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ ἐπιστρέφῃ τῶσον ἀσήμαντα πράγματα ὅποια αἱ αἰσθηματικαὶ ἐπιστολαί. Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν μίαν ὥρα καὶ νερῶν ἐνεφανίσθη, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν διευθυντὴν, καὶ τότε, μὲ πολλὰ ἰερουργήματα, ἔδωκεν ἐξηγήσεις διὰ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἔχασε. Ὁ διευθυντὴς εἶχε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ συρτάριον του, καὶ ὅταν τῆς τὴν παρουσίασε, τὸ πρόσωπόν της ἠκτινοβόλησεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Χαρτονομίσματα καὶ τσέκ ἐνίοτε εὐρίσκονται μετὰ τῶν φύλλων τῶν ἐπιστρεφόμενων βιβλίων, καὶ συμβαίνει οὐχὶ σπανίως ν' ἀντιπροσωπεύουν ταῦτα λίαν ὑψηλὸν ποσόν. Ἐσχάτως, εἰς μίαν μεγάλην δανειστικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Λονδίνου ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Πολὺς θόρυβος διὰ τὸ τίποτε» ἐπεστράφη μὲ ἓν δεκάλιρον γραμματίον ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλλα ὁμοῦ μὲ μίαν ἐπιστολὴν γεγραμμένην ἀπὸ γυναικίον χέρι καὶ περιεχούσαν τὰ ἑξῆς. «Ἐπειδὴ ἀπάνω κάτω κάθε ἄνθρωπος εὐρίσκεται πάντοτε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ τοῦ ἀναθεματισμένου πράγματος τὸ ὅποσον ὀνομάζομεν χρήμα, θεωρῶ βέβαιον ὅτι αὐταὶ αἱ λίραι θὰ περιέλθουν εἰς χεῖρας ἀνθρώπου ποῦ τὰς χρειαζέται. Συνοδεύω τὸ πρᾶγμα μετὰ τῶν καλλίστων μου εὐχῶν. Ἀπὸ ἓν πρόσωπον τὸ ὅποσον ἔχει χρήματα διὰ νὰ σκορπᾷ καὶ εἶνε θιασώτης τοῦ Σαίξπηρ. Χ. Γ.»

Τοιαῦτα ποσὰ σπανίως εὐρίσκονται, ἀλλ' 100δραχμὰ ἀγγλικὰ χαρτονομίσματα εὐρίσκονται πολὺ συχνὰ εἰς τὰ ἐπιστρεφόμενα βιβλία. Οἱ ἀκέραιοι διευθυνταὶ τὰ ἐπιστρέφουν εὐθὺς εἰς τοὺς κατόχους τῶν. Μία τῶν περιπτώσεων τούτων συνδέεται μὲ μίαν δικαστικὴν πλάνην. Ὁ διευθυντὴς εὗρε ἐν 100δραχμῶν εἰς ἓν μυθιστόρημα ἐπιστρεφέν ὑπὸ μιᾶς κυρίας ἢ ὅποια ἐδανείζετο βιβλίον ἐπὶ ἔτη. Προσεκάλεσε τὴν κυρίαν, καὶ ὅταν αὐτὴ προσῆλθε, κάπως ἀποροῦσα διὰ τὴν τοιαύτην πρόσκλησιν, τὴν ἠρώτησε ἂν ἀνέγνωσε τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον.

— Ναι, ἀπεκρίθη ἡ κυρία, ἀπὸ τὴν ἐγγὺς ἕως τὸ τέλος.

Τότε ὁ διευθυντὴς τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔβαλε μέσα εἰς τὸ βιβλίον κανὲν πρᾶγμα ἀξίας καὶ ἐκεῖνη εἶπεν ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται τοιοῦτό τι. Τότε τὴν ἠρώτησεν ἂν ἔχασε τίποτε, καὶ αἰφνης, μὲ τραγικὸν τόνον, ἐκεῖνη ἀνεφώνησεν «ὦ! δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ἀναθεματισμένον ἑκατοστάριον». Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀπεκρίθη ὅτι ἀκριβῶς ἦτο

ἓνα ἑκατοστάριον, καὶ ὅτι χεῖρει ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτὴν, καὶ ταυτοχρόνως τῆς τὸ ἐνεχεῖρισεν.

Ἡ κυρία τὸ ἔλαβε μὲ ὄφθαρμούς δακρυβρέκτους, καὶ μὲ φωνὴν συγκινημένην ἐπεξήγησεν ὅτι ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ τοῦ ἑκατονταδράχμου ὑπῆρξεν ἡ αἰτία νὰ ἐνοχοποιηθῇ ἀδίκως μίαν ἀθῶα κόρη, ἡ ὑπηρετριά της. Μετὰ τὴν μυστηριώδη ἀπώλειαν τοῦ χαρτονομίσματος, ὁ σύζυγός της, ὅστις ἦτο ὡς φαίνεται ἄνθρωπος ὀλίγον δεσποτικός, ἔχον εὐλογοφανεῖς τινὰς ὑποψίας ἐναντίον τῆς ὑπηρετρίας, τὴν ἐμήνυσε, καὶ ἡ κόρη δικασθεῖσα καὶ χηρακτονηθεῖσα ὡς ἔνοχος, καταδικάσθη εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν.

Γραμματίαι, ἐπιταγαί, διαθήκαι, πιστοποιητικὰ γάμων, διαρκῆ εἰσιτήρια τοῦ σιδηροδρόμου καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα ἀκόμη παρομοίως φύσεως πράγματα εὐρίσκονται ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλλα τῶν ἐπιστρεφόμενων βιβλίων.

Εἰς ἓν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος «Ἐκείνη» τοῦ Ρήθο Χάγκκατ εὐρέθη μίαν χαριτωμένη σχεδιαγραφία γυναικὸς τῆς ὁποίας τὸ εὐχάρι πρόσωπον ἐκρύπτετο ἐν μέτρῳ ἀπὸ τῶν ἄφθονα μαλλιά. Κἀπὸ αὐτὸ τὸ σκίτσο ἦτο γραμμένον.

«Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα μου περὶ «Ἐκείνης», ἀκριβῶς ὅπως μοῦ ἐφάνη».

Τὸ σχεδιαγράφημα ἔφερον ὡς ὑπογραφὴν ἐν ὄνομα τοῦ ὁποίου ὁ κάτοχος εἶνε σήμερον ὁ πλέον ἀδρῶς πληρωνόμενος καλλιτέχνης εἰς τὸ Λονδίνον διὰ ζωγραφίας εἰς τὰ περιοδικὰ. Καθ' ὃν χρόνον ἐχάραξε τὴν εἰκόνα του δι' «Ἐκείνην» ἐκέρδιζεν ἀκόμη, ὡς ὁ ἴδιος διηγεῖται, εἴκοσι μόλις σελλίνια τὴν ἑβδομάδα.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ
ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΑΣ

Ἀπὸ Ἀγγλίας εἰς Αὐστραλίαν εἰς δύο λεπτὰ τῆς ὥρας. — Παλαιὰ τηλεγραφικὰ σύστημα καὶ νέα. — Τὸ ὄνομα θαυμάσιον σύστημα τῶν Πολλὰ καὶ Βιράγου.

Αἱ μεταβολαὶ εἰς τὸν ἠλεκτρικὸν κόσμον εἶνε τῶσον ταχεῖαι ὥστε τὰ ρεκόρ τῆς χθὲς σήμερον καταρρίπτονται. Πρὸ 35 μόλις ἐτῶν, τῷ 1871, ἡ ἀποστολὴ ἐνὸς τηλεγραφήματος μὲ 20 λέξεις ἀπὸ Αὐστραλίας εἰς Ἀγγλίαν καὶ ταυτάπαλιν, ἐστοίχιζεν ἐννέα γινέας, καὶ ὁ διὰ τὴν μεταβίβασίν του ἀπαιτούμενος χρόνος ἦσαν δέκα ὥραι. Ἀπὸ τὸ 1900 ἡ τιμὴ ἠλαττώθη εἰς 4 σελλίνια κατὰ λέξιν καὶ ὁ χρόνος μεταβίβασεως εἰς 100 λεπτὰ τῆς ὥρας. Τὸ 1902, ὅτε τὰ πλήθη τῶν Αὐστραλῶν ἦσαν εἰς Ἀγγλίαν, ἤρχισε συναγωνισμὸς μετὰ τῶν διαφόρων ἑταιρειῶν τῶν καλωδίων, περὶ τοῦ ποῖα θὰ δυνήθη ταχύτερον νὰ διαβιβάξῃ τὰ νέα τῶν νικῶν ἢ ἀποτυχῶν εἰς Αὐστραλίαν.

Ἡ Ἐταιρεία τοῦ Βιρηνικοῦ ἔσχε τὰ πρωτεῖα, κατορθώσασα νὰ στέλλῃ ἐν τηλεγράφημα ἐντὸς δεκαεπτὰ λεπτῶν τῆς ὥρας καὶ εἶτα δεκαπέντε. Τῆς ἀποστάσεως οὗσης 13,000 μίλλια, ἡ Ἐταιρεία εὐλόγως ὑπερφηανέυετο διὰ τὴν ταχύτητα. Ἀλλ' ἡ Ἀνατολικὴ ὁδὸς ἦν ὑπερέβλε, κατορθώσασα ν' ἀποστέλλῃ τὸ τηλεγράφημα εἰς διάστημα δώδεκα λεπτῶν.

Αὐτὰ ὅλα ὠραιοῦν συγκρινόμενα πρὸς τὸ σχεδὸν ἀπίστευτον τάχος μὲ τὸ ὅποσον τὰ νέα μιᾶς φυλῆς τῆς ἀπωτάτης Ἀμερικῆς μεταβιβάζονται μετὰ τῶν Ἀγγλίας καὶ Ἀδελαΐδος. Τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖθεν φθάνει εἰς Ἀγγλίαν ἐντὸς δύο λεπτῶν.

Ὅταν ὁμιλῇ τις περὶ τηλεγραφικῆς ταχύτητος δέον νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ τάχος τοῦ καλωδίου καὶ τὸ τάχος τῆς ἀποστολῆς τῶν τηλεγραφημάτων εἶνε δύο πράγματα διαφορετικά. Τὸ τελευταῖον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν πρὸς ἀποστολὴν τηλεγραφημάτων. Συναγωνισμοὶ ταχύτητος ἐπιτυγχάνονται μόνον διὰ τοῦ κη-
Ουρισμοῦ τῶν συρμάτων.

Ἐν ἀπὸ τὰ τελευταῖα ρεκόρ τῆς ταχέως τηλεγραφίας ἀναφέρεται εἰς τὴν μά-

χην τοῦ Τέλ-ελ-Κεβίρ. Τὴν 6,21 ὥραν τῆς ἑσπέρας τῆς 13 Σεπτεμβρίου 1882, ὁ λόρδος Οὐόλσλεϋ ἔστειλεν ἐκεῖθεν τηλεγράφημα εἰς Ἀγγλίαν ἀγγέλλον εἰς αὐτὴν τὴν νίκην. Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα εἶχε περάσῃ ἀπὸ τῶσας χεῖρας, καθὼς καὶ ἡ ἀπάντησίς του. Ἐν τούτοις μίαν ὥραν παρὰ δύο λεπτὰ ὑστερότερον ὁ νικητὴς στρατηγὸς ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν βασίλισσαν συγχαρητήριον ἀπάντησιν.

Ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν εἰς ἠλεκτρικὸς παλμὸς διὰ μέσου ἐνὸς μεταλλικοῦ ἀγωγοῦ εἶνε τοιαύτη, ὥστε φαίνεται σχεδὸν ἀκαριαία.

Ὁ ἀριθμὸς λέξεων αἱ ὁποῖαι εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποσταλοῦν δι' ἐνὸς τηλεγραφικοῦ σύματος ἔχει διαδοχικῶς αὐξήθη. Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ παλαιοῦ συστήματος Μῆρς 250 λέξεις τὴν ὥραν ἦτο ὁ ὑπερτατος ἀριθμὸς τῶν λέξεων αἰτινες ἠδύναντο νὰ ἀποσταλοῦν. Ἡ διπλῆ Μορσικὴ ἠξήσθη τὸν ἀριθμὸν τούτον εἰς 400. Τότε ἦλθε τὸ σύστημα Οὐγού, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ δυνατὸς ἀριθμὸς τῶν λέξεων καθ' ὥραν ἀνήλθεν εἰς 1,200. Διὰ τῆς χρήσεως τοῦ συστήματος Βανδότου ἡ δύναμις ἐνὸς σύματος ἠξήθη εἰς 4,000 λέξεις καθ' ὥραν, ἐνῶ ἡ συσκευὴ Βεατόν προέβη ἔτι περαιτέρω εἰς τάχος.

Μεταξὺ τῶν προσφάτων ἐφευρετῶν οἱ Πολλὰ καὶ Βιράγου ἐπραγματώσαν ἐπιτυχίαν ἢ ὅποια φαίνεται, εἰς τοὺς ἀμύητους σχεδὸν θαῦμα. Διὰ τοῦ νέου τῶν συστημάτων μίαν συσκευὴν δύναται νὰ διαβιβάσῃ 220 λέξεις κατὰ δευτερόλεπτον, ἦτοι περίπου 800,000 λέξεις καθ' ὥραν καὶ ἔχει μόνον νὰ μεταβιβάξῃ τὰς λέξεις ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς τυπῶν εἰς συνήθη λατινικὰ ψηφία. Διὰ νὰ λάβῃ ὁ ἀνγνωστὸς μας ἰδέαν περὶ τοῦ καταπληκτικοῦ τάχους αὐτῆς τῆς μεταβιβάσεως ἀμεῖ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι μίαν

δολύκληρος σελὶς τοῦ ἀνὰ χεῖρας περιοδικικοῦ μας, περιέχουσα περὶ τὰς 3,500 λέξεων, δύναται διὰ τοῦ συστήματος Πολλὰ καὶ Βιράγου νὰ τηλεγραφηθῇ εἰς διάστημα 14 δευτερολέπτων.

Ο ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Πλησίον εἰς τὴν Χάγην δύναται τις νὰ ἴδῃ τὴν περιέργον κατοικίαν τοῦ βαρῶνου Φὸν Χύνσων ὅστις πρὸ δεκαπενταετίας ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν κοινωνίαν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ δάση ὅπου κατηνάλωσεν ἓνα μῆνα πρὸς οἰκοδομὴν τῆς οἰκίας του ἐπὶ ἐνὸς δένδρου. Τούτου γενομένου, ἀπέπεμψε τοὺς ὑπηρετὰς του, ἐπώλησεν ἵππους, ἀμάξας, καὶ ἐπιπλα, καὶ ἀπεχαιρέτησε τὸν κόσμον. Σπανιώτατα ἔκτοτε ὠμίλησεν εἰς ἄνθρωπον. Ἀναβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ κλίμακος, τὴν ὁποίαν στήνει δι' εἰδικοῦ μηχανήματος.

Ὅταν εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ οἰκημῆμα τοῦ κλίμαξ εἶνε ἀνασυρμένη, καὶ οὐδεμία ἐπίκλησις ἢ κραυγὴ, εἶνε ἰκανὴ νὰ κάμῃ τὸν βαρῶνον νὰ καταβιβάσῃ τὴν κλίμακά του, ἢ νὰ τὸν πείσῃ ὅπως ἐκβάλῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τὴν θύραν.

Ὁ ὑψηλότερος πορθμὸς τοῦ κόσμου εὐρίσκεται εἰς τὰ Ἰμαλάια. Εἶνε 20,457 πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ εἶνε σκεπασμένος μὲ χιόνια ἀπὸ τὸν Νοέμβριον ἕως τὸν Μάϊον.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γεώργιον Οὐδινιώτην. Ηνωβιτάνς. Τὸ βιβλίον ἀπεστάλη.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ 3|16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΛΑΧΕΙΟΝ
ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΥΣ 1906

Ἐκαστον γραμμάτιον παρέχει συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος ἐκάστης κληρώσεως.

ΚΕΡΑ Δ' ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
Δραχ. 225,000 Δραχ.

Ἐκαστον γραμμάτιον ἰσχὺν διὰ μίαν ἐκ τῶν κληρώσεων τιμᾶται ΔΡΑΧΜΗΣ.

ΚΕΡΑ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Ἐν Μέγα κέρδος	ἔξ	100,000	Δραχμῶν
Ἐν Κέρδος	ἔξ	25,000	
Ἐν Κέρδος	ἔκ	10,000	
Τρία Κέρδη ἐκ 5,000... ..	ἔκ	15,000	
Πέντε Κέρδη ἐξ 1,000... ..	ἔκ	5,000	
411 Κέρδη ἐξ 100... ..	ἔκ	41,100	
578 Κέρδη ἐκ 50... ..	ἔξ	28,900	

Ἐν ὅλῳ Κέρδη 225,000 Δραχμῶν

Ἀπευθυντέον: εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἰς τὰς ἐλληνικὰς προξενικὰς ἀρχὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν (Γραφεῖον Λαχείου) εἰς Ἀθήνας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1906.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓ. Δ. ΦΕΞΗ
ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ
ΕΝ
ΤΗΙ ΟΔΩΙ
ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Ἐκατὸν δραχμῶν βιβλία καὶ μουσικὰ τεμάχια δύνασθε νὰ ἐκλιθῆτε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 3 δραχ. κατὰ μῆνα. Ζητήσατε τιμολόγιον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Π. Α. Παπαλάκου